

Emeğin ve yaşamın özgürlüğü için 8 Mart'ta alanlara...

“8 Mart çağrımız kadın işçileri mücadele sahnesine çekmek olmalıdır.”

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor. Uluslararası işçi hareketi ve sosyalist hareketin işçi sınıfına armağanı olan bu gün, 107 yıldır tüm dünyada kutlanıyor. Burjuvazinin çabaları ve feministlerin özel katkılarıyla, içi boşaltılmaya, bir karnavala dönüştürülmeye, “sınıflar üstü” bir kadın gününe indirgenmeye çalışılmasına rağmen, 8 Mart tarihsel ve sınıfsal önemini koruyor. Can bedeli direnişlerle yaratılan 8 Mart, işçi sınıfının, özeldede kadın işçilerin ellerinde bir mücadele bayrağı olarak dalgalanmaya devam ediyor.

s.18

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 07
19 Şubat 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak.net

Gelişmeler göstermektedir ki, sermaye devletinin dizginli saldırılarını geri püskürtmek, gerici ablukayı dağıtmak günün en yakıcı görevi. Bu görevi başarılı bir şekilde yerine getirmenin yolu ise, devrimci bir işçi hareketi yaratmaktan, bu sağlam zemin üzerinde ezilen halkların birleşik mücadelesini örgütlemekten geçiyor.

Savaş kundakçılarına

GEÇİT VERME!

3

Suriye politikasının iflasi ve maceracı çıkış arayışları

Gelenin yerde her şey sermaye devletinin aleyhine dönmüştür. Suriye'nin geleceğinin tartışıldığı masanın dışına düşmüştür.

9

Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi

“Güvenceli esnek çalışma” yasa tasarısı ile patronlara güvenceli daha fazla sömürü sağlanırken, işçiye güvencesiz çalışma dayatılmaktadır.

11

İşçi sınıfına ve değerlerine uzak bir DİSK

Koltuk kavgalarına kilitlenen DİSK 15. Olağan Genel Kurulu, muhasebe ve özeleştirinin yapılmadığı bir atmosferde gerçekleştirildi.

Savaş kundakçılarına geçit verme!

Sermaye devletinin savaş histerisi dinmiyor. Hükümet sözcüleri ölçsüz bir savaş çığırtkanlığı yapmakla kalmıyor, bölge halklarının geleceğini doğrudan etkileyecek yıkıcı bir savaşın fitilini ateşleyecek hamlelerde bulunuyorlar.

SERMAYE DEVLETİ SAVAŞ KUNDAKÇILIĞI YAPIYOR

Suriye politikası çoktandır iflas eden sermaye devleti, bizzat yönlendirdiği çetelerin her gün yeni bir hezimet yaşaması ile geline yerde adeta çılgına dönmüş durumda. Geçtiğimiz hafta yaşanan gelişmeler bu olguyu tüm çıplaklığı ile gözler önüne serdi.

YPG güçlerinin Fırat'ın batısına geçmesi ve Azez kentinin kimi bölgelerini denetim altına alması ile başlayan süreç, Türk sermaye devletini zıvanadan çıkarmaya yetti. Azez ve civarındaki YPG mevzileri top atışına tutuldu. Günlerce süren saldırıları pervasız tehdit ve hakaretler izledi.

YPG'nin bu hamlesi ile birlikte sermaye devletinin çılgına dönmesinin gerisinde, Azez bölgesinin stratejik konumu var. Bu bölge, Türk devleti ile Halep ve civarında konumlanan cihatçı çeteler arasında önemli bir koridor oluşturuyor. Çetelere lojistik imkan sağlamaktan Suriye'ye dönük müdahalelere kadar önemli bir mevzi olan Azez'in düşmesi ve sınır hattının tamamen kontrolünden çıkması, sermaye devletinin uykularının kaçıyor.

Verili durum karşısında savaş tamamlanlarına sarılan sermaye devleti, Suudi Arabistan ve Katar gibi ortaklarını da yanına alarak "gerekirse kara harekati-

na gireriz" türünden açıklamalar yaptı. Hemen ardından Suudi savaş uçakları İncirlik Üssü'ne indirildi. Bu tür gelişmeler, Suriye savaşına aktif bir şekilde giren ve inisiyatifi eline alan Rusya ile doğrudan karşı karşıya gelmek anlamına geliyor. Bu nedenle efendileri işbirlikçilerine "itidal" çağırıları yapmakta gecikmediler, "sınırlarına" çekilmelerini buyurdular.

TÜRKİYE VE BÖLGE HALKLARI YIKICI BİR SAVAŞ İÇERİSİNE SÜRÜKLENİYOR

Buna rağmen, köşeye sıkışan ve iflas üstüne iflas yaşayan sermaye devletinin bu tür provakatif tutumları, savaşın boyutlanmasına ve daha yıkıcı bir hal almasına kapı aralıyor. Savaş ve saldırıganlığın yarattığı sorunlar yumağı her geçen gün daha da derinleşiyor.

İçeride ve dışarıda gemi azaı alan sermaye devleti, emekçilerin sırtına binen faturanın daha da kabarmasına yol açıyor. Bugün artık kirli savaş sadece Suriye ve Kürdistan topraklarında sürmüyor, sadece bu bölgenin ezilen halklarına büyük acılar yaşatmıyor. Savaş bizzat Türk devletinin metropollerine taşınmış durumda. 10 Ekim Ankara ve 12 Ocak İstanbul katliamları, son olarak Ankara'da patlatılan bombalar, savaş macerasına girişen ve bu konuda tam anlamıyla kontrolden çıkan sermaye devletinin Türkiye toplumunu sürüklediği bataklığı görmek için yeterli.

GÜNÜN ÇAĞIRISI: "İŞÇİLERİN BİRLİĞİ HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!"

Saldırganlık konusunda dizginlerin-

den boşalan bir sermaye devleti gerçeği ile karşı karşıyayız. Her yeni gelişme bu tabloyu doğruluyor.

Son olarak Ankara'da, askeri araçları hedef alan bombalı saldırının ardından bir kez daha "intikam" naraları atılmaya başlandı. Bir kez daha "misliyle yanıt vereceğiz" tehditleri savuruluyor. Tüm bu söylemler, devletin ezilen halklara ve devrimci-ilerici güçlere yönelik yeni bir saldırı hazırlığı içerisinde olduğunun göstergesi. Tıpkı Suruç Katliamı'nın ardından başlatılan kirli savaş sürecinde olduğu gibi.

O dönem sınıf devrimcileri, yaşanan katliamların salt seçim hesapları ile sınırlı olmadığını, Türkiye toplumuna yönelik kapsamlı bir müdahale sürecinin ilk adımları olduğunun altını çizmişlerdi. Aradan geçen süreçte yaşananlar bu tespiti doğruladı. Kürt illerinde yıkıcı bir kirli savaş konseptine geçildi, Cizre'de olduğu gibi Kürt halkının tüm direniş odakları vahşice ezilmeye çalışıldı. Şimdi de benzer bir politika Sur'da ve İdil'de uygulanmaya çalışıyor.

Batı'da ise en küçük hak arama eylemi devlet terörü ile karşılanıyor. İşçi sınıfının grevleri yasaklanıyor, Cerattepe'de olduğu gibi doğa ve yaşam alanlarını savunanlar polis saldırılarının hedefi haline geliyor.

Tüm bu gelişmeler göstermektedir ki, sermaye devletinin dizginsiz saldırılarını geri püskürtmek, gerici ablukayı dağıtmak günün en yakıcı görevi. Bu görevi başarılı bir şekilde yerine getirmenin yolu ise, devrimci bir işçi hareketi yaratmaktan, bu sağlam zemin üzerinde ezilen halkların birleşik mücadelesini örgütlemekten geçiyor.

Gelişmeler göstermektedir ki, sermaye devletinin dizginsiz saldırılarını geri püskürtmek, gerici ablukayı dağıtmak günün en yakıcı görevi. Bu görevi başarılı bir şekilde yerine getirmenin yolu ise, devrimci bir işçi hareketi yaratmaktan, bu sağlam zemin üzerinde ezilen halkların birleşik mücadelesini örgütlemekten geçiyor.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/07 * 19 Şubat 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15

Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Suriye politikasının iflası ve maceracı çıkış arayışları

Hem Rus hava destekli rejim güçleri hem de Rusya ve ABD'nin de desteğini alan YPG ilerlemeye devam ediyor. Suriye güçleri Halep kapılarına, YPG de Azez'e dayandı. Rejim güçleri ve YPG stratejik mevziler kazanırken, dağılma ve çözülme süreci yaşayan El Kaide kökenli El Nusra ve Ahrar'ı Şam çeteleri ağır darbeler aldılar.

Halep'in Suriye devlet güçlerinin eline geçmesi, rejimin daha sağlam dayanaklara kavuşması anlamına geliyor. Bu ise sermaye devletinin yeni bir yenilgisi, başka bir ifade ile Suriye denkleminin tamamen dışına düşmesidir. El Azez'in YPG'nin denetimine geçmesi ise, Rojava kantonlarının birleşerek özerk oluşumun güç kazanması demektir.

Bu durum Türk sermaye devletini çılgına çevirmiştir. Günlerdir YPG mevzilerine top atışları yapıyor, ardı arkası gelmeyen tehditler savuruyor. YPG'nin Azez'den ve buraya yakın hava üssünden uzaklaşmasını istiyor. Bu konudaki ısrarı ve yeni bir ilerleyişi savaş gerekçesi sayacağını, bir kara harekâtına girişeceğini belirtiyor.

Sermaye devletinin Suriye'ye dönük savaş çığırtkanlığını yeniden tırmandırması gerçekte bir acz ve çaresizliğin ifadesidir. Erdoğan ve Davutoğlu'nun gidecek sertleşen demeçleri ve YPG'ye dönük ultimatomları "karanlıkta ısıklık çalmaya" benziyor.

YENİ BİR MACERAYA DOĞRU!

Bugün Erdoğan-Davutoğlu ikilisinin "yeni Osmanlıcılık" hayallerinin şekillendirdiği maceracı, saldırgan ve yayılcı dış politikanın sonuçları yaşanıyor.

Sermaye devleti düne kadar IŞİD kirli silahını kullanıyordu. Bir türlü giremediği Suriye'de onun aracılığıyla bir savaş yürütüyordu. IŞİD'i Kürtlerin üzerine de gönderdi. IŞİD Kobanê'yi işgal etti, ancak hesap yine tutmadı. IŞİD ve Türk sermaye devleti unutamayacakları bir yenilgi aldılar.

Sermaye devleti "IŞİD'e karşı koalisyonla dahil olma" yalanı eşliğinde, Suriye'deki savaşını bu kez de El Kaide'nin Suriye'deki kolu olan El Nusra gibi çete-

ler aracılığıyla yürütmeye başladı. Ancak Rusya'nın Suriye'ye yerleşmesi ve bölgedeki dengeleri değiştirme nitelikli hamleler yapması tüm hesapları altüst etti. Esad'sız Suriye tartışması geriye itildi, IŞİD karşıtı mücadele öncelikli hale geldi. YPG, ABD ve diğer emperyalistler için en yararlı "müttefik" artık. Sermaye devletinin tüm çabalarına karşın "terörist örgüt" olarak görülüyor. YPG'nin yanı sıra Rusya'nın açtığı koridorlardan yararlanan Suriye rejim güçleri de ilerliyorlar.

Gelenen yerde her şey sermaye devletinin aleyhine dönmüştür. Tüm çığırtkanlığına karşın, Suriye'nin geleceğinin tartışıldığı masanın dışına düşmüştür. Emperyalist ağababalarının telkinlerini dinlememesi, itidal çağrılarını duymazdan gelmesinin nedeni budur. "Suriye'ye gireriz" tehditleri eşliğinde, şimdilik YPG'yi top atışları ile durdurmaya çalışıyorlar.

Ancak YPG, ABD ve batılı diğer emperyalistlerin telkini ile bir yerde dursa ya da geri çekilse bile, bu Türk sermaye devleti için yeterli değildir. Onun için asıl sorun Rojava özerk bölgesinin varlığıdır.

Onun tasfiye edilmesini, bu olmazsa eğer, kendisine bir tampon bölge izninin verilmesini istiyor.

Bu ise Suriye topraklarına bir kara harekâtı anlamına geleceği için, Suriye krizini yeni boyutlara taşıyarak içinden çıkılmaz hale getirecektir. Suriye'ye dönük bir savaş, Türkiye dahil tüm Ortadoğu'yu kapsayacak emperyalist bir yıkım savaşı demektir. Zira sermaye devleti sınırdan giriş yaparsa, karşısında sadece rejim güçlerini ve YPG'yi bulmayacaktır. Rusya ve ardından İran ile de karşı karşıya kalacaktır. Nitekim Rusya böylesi bir çılgınlığa karşı hazır bekliyor.

Bu nedenle ABD ve Avrupalı emperyalist devletler devreye giriyor, sermaye devletine itidalli olmasını telkin ediyorlar. YPG'ye dönük top atışlarını durdurmasını istiyorlar. Başından itibaren Türk devletinin tampon bölge girişimine karşılar. Bunun, Suriye'ye, dolayısıyla Rusya'ya karşı savaş anlamına geleceğini biliyorlar.

Türk devletinin Rojava'yı tasfiye talebini bölgeye ilişkin plan ve ihtiyaçları için de uygunsuz buluyorlar. Onu içine sindirmesini tavsiye ediyorlar. Çünkü bugünkü bölge koşullarında, dinamik, savaşma gücü gelişkin Kürt hareketi ile 40 milyon Kürt onlara gerekli. Bu gücü Rusya'ya kaptırmak istemiyorlar.

En önemlisi de, ABD ve batılı müttefikleri bu aşamada Rusya ile karşı karşıya gelmek istemiyorlar. ABD'nin Rusya ile

sürekli görüşmesi, Suriye krizine askeri değil, diplomatik siyasi çözüm aradığının ifadesidir.

Gelenen yerde Türk sermaye devleti tam bir tecriti yaşıyor. Yemen'de bataklığa saplanmış, yoksul Husilerle başa çıkamayan karanlık Suudi rejimi ve Katar gericiliği ile baş başa kalmış bulunuyor. İsrail'le son dönemdeki yakınlaşması da işe yaramayacaktır. Emperyalistler de sermaye devletine sürekli olarak "Esad'ı bırak, IŞİD'e karşı mücadeleye odaklan" çağrıları yapıyorlar.

Türk devleti tam bir acz ve çaresizliği yaşadığı için çıkışı yeni bir macerada arıyor. AKP iktidarı bir çılgınlık yapıp Suriye'ye savaş açabilir mi? Bu konuda kesin bir şey söylenemez ama böyle bir savaş onun sonunu getirecektir.

Tüm bölgeyi tam bir yangın yerine çevirecek bir olası savaştan, Türkiye işçi sınıfı, Kürt halkı ve Alevi emekçileri ile bölgenin kardeş halklarının hiçbir çıkarı yoktur. Çünkü kirli hesaplara dayalı bu savaş yalnızca ölüm ve yıkım getirecektir. Tüm bölgenin kardeş halklarının yakınlaşmaya, dayanışmaya ve devrimci bir kader birliğine, bu çizgide emperyalizme, bölgedeki işbirlikçilerine ve gerici çetelere karşı birleşik mücadeleyi yükseltmeye her zamankinden daha çok ihtiyacı var. Bölgenin ilerici ve devrimci güçleri de bu konuda her zamankinden daha yakıcı görev ve sorumluluklarla karşı karşıyalar.

Sermaye devletinin savaş çığırtkanlığını tırmandırması gerçekte bir acz ve çaresizliğin ifadesidir. Erdoğan ve Davutoğlu'nun sertleşen demeçleri ve YPG'ye dönük ultimatomları "karanlıkta ısıklık çalmaya" benziyor.

Türkiye ve Suudi Arabistan...

Emperyalizmin hizmetindeki gericiliğin kaleleri

Suriye'ye karşı icra edilen yıkıcı savaşın önde gelen tetikçileri IŞİD, El Nusra Cehpesi ile diğer cihatçı çetelerin güç ve mevzi kaybetmesi, Suudi Arabistan ile Türkiye'nin gerici zorba rejimlerini alarma geçirdi. Çeteleri kurtarmak için harekete geçen iki rejim, Suriye'ye kara saldırısı başlatacaklarını ilan ederek, bölgedeki gerilimi iyice tırmandırdılar. Katar'ı da yanlarına alarak kara savaşını başlatacak bir adım atmaları durumunda, savaşın bölgesel bir boyut kazanacağı, hatta bunun Üçüncü Dünya Savaşı'nı tetikleyebileceğine dair kaygılar dile getirilmeye başladı.

YAYILMACI HIRSLAR İÇİN SAVAŞ KUNDAKÇILIĞI

Efendileri ABD ile birlikte Suriye'ye karşı icra edilen savaşın baş sorumluları olan iki rejim, harcı halkların kaniyla karılan pastadan büyük bir dilim kapma hayali içindeydiler. Bu emellerine ulaşmaları için cihatçı çetelerin Suriye yönetimini yıkmaları gerekiyordu. Oysa son dönemde olayların seyri tersi yönde ilerliyor. Cihatçı çeteler darbe üstüne darbe alıyor. Bu da her iki rejim için bölge politikasının çöküşü anlamına geliyor.

Suriye'deki tek dayanakları cihatçı çeteler olan iki rejim, yayılma emelleri kursaklarında kalınca, savaşa doğrudan müdahil olacaklarını ilan ettiler. Bunu göze alıp alamayacakları henüz belli olmasa da, silah ve tetikçi sevkiyatını hızlandırarak kanlı savaşı körüklemek çabasıındalar.

AKP şefleri Rusya'ya meydan okuyarak hadlerini aşan tutumlar sergiliyor, ABD emperyalizminin Suriye'ye karşı başlatılacak kara saldırısına önderlik etmesini istiyor, efendilerini buna ikna etmeye çalışıyorlar.

Emperyalist efendileri ABD tarafından bile tam destek bulamayan iki rejim

min sergilediği pervasızlık tesadüf değil. Onlarca yıldır emperyalist-siyonist güçler adına tetikçilik yapan bu rejimler, yağmadan kendilerine de pay verilmesini talep ediyorlar.

TÜRK DEVLETİNİN KIRLI SICILI

İki rejimin siciline göz atıldığında, her tür ilerici güce ve toplumsal ilerlemeye düşman oldukları anlaşılır. Bu uğursuz rollerin benimsenmesinde, gerici zihniyetin yanı sıra, emperyalist-siyonist güçlere kendini kanıtlama refleksinin de önemli bir payı var.

1952 yılında emperyalist savaş aygıtı NATO'ya katılan Türkiye, Ortadoğu'daki her ilerici gelişmeye fütursuzca saldırdı. Arap devletlerini de emperyalist güdüme zorlamak için Bağdat Pakti'nin (CENTO) kurulmasını hararetle destekledi, bölge devletlerinin bu pakta katılması için yoğun çaba harcadı. Ancak Irak dışında hiçbir Arap devleti bu tuzağa düşmedi.

Emperyalistlerin güdümüne girmeyen devletlerin geliştirmeye çalıştığı "bağlantısızlar hareketini" sabote etme işi de Ankara'daki işbirlikçi takımına düştü. Bu amaçla toplanan Bandung Konfe-

ransı'na katılan dönemin Adnan Menderes hükümetinin temsilcileri, batılı emperyalistlere biat etmek dışında bir yol bulunmadığı savundular.

Türk devletinin bir diğer utanç verici pratiği, Fransız emperyalizmine karşı destansı bir direniş sergileyen Cezayir'in bağımsızlığına karşı çıkması, BM'de yapılan oylamada red oyu kullanmasıdır.

Filistin topraklarını gasp eden ırkçı-siyonist İsrail rejimine 1950'li yıllardan bu yana alttan alta destek veren Türk sermaye devletinin İsrail destekçiliği 1990'lı yıllarda ivme kazanmış, AKP iktidarı döneminde doruğa çıkmıştır. Osmanlıcı heveslerine zemin hazırlamak amaçlı "one munité" çıkışına rağmen, siyonist rejimle işbirliği tüm hızıyla devam etmektedir.

KARŞI-DEVİRİMİN ULUSLARARASI FİNANSÖRÜ

1930'lu yıllarda İngiliz emperyalizmi ile işbirliğine başlayan Vahhabi-şeriatçı El Suud rejimi, 20. yüzyılın ikinci yarısında ABD emperyalizmi ile yola devam etti.

Arap dünyasının en gerici, en bağnaz, en rezil yönetimi olan El Suud rejimi uluslararası karşı-devrimci saldırganlığın

finansörlerinden biridir. Filistin direnişini ezmek için vahşette sınır tanımayan İsrail'le işbirliği yapan bu rejim, 1976'da Afganistan'da kurulan sol eğilimli Babrak Karmal yönetimini yıkmak için başlatılan cihatçı terörü finanse etti. Sovyetler Birliği'nin Afganistan'a girmesine neden olan CIA güdümlü dinci teröre El Suud hem bol miktarda tetikçi gönderdi hem petro-dolarla finanse etti.

El Suud'un kıtalar aşan karşı-devrim finansörlüğü, Nikaragua devrimini yıkmak için CIA tarafından örgütlenen kontrollerin finanse edilmesinde de kendini gösterdi.

Halen canavar sürüleri yetiştiren Vahhabiliğin ideolojik, kadrosal ve finans kaynağı olan El Suud rejimi, Ortadoğu halklarına musallat olan büyük belalardan biridir.

SUÇ ORTAKLIĞI

Her biri kendi konumuna göre emperyalist-siyonist güçlere hizmet eden iki rejim, son yıllarda dolaysız bir işbirliği içindedirler. İsrail'le ortaklık, Irak işgali, Libya'nın parçalanması, Bahreyn'de halk isyanının bastırılması, Irak'ın istikrarsızlaştırılması, Yemen'in onbir aydır devam eden hava bombardımanlarıyla yıkılıp yıkılması, Suriye'ye karşı yıkıcı savaşın başlatılması vb. suçlara her iki rejim de ortak olmuştur.

Suriye'ye düşmanlıkta suç ortaklıkları doruk noktasına varan iki rejim, bölgeyi cehenneme çevirecek bir savaşı bile tetikleyecek derecede zıvanadan çıkmış haldeler.

Bu gerici koalisyon bölge halkları için ciddi bir tehdit oluşturmaktadır. İlerici ve devrimci güçlerin bu saldırgan koalisyona, emperyalist efendilerine ve cihatçı tetikçilerine karşı mücadeleyi yükseltmeleri ihmal edilemez bir görevdir.

Vahhabiler incirlik'te

İncirlik, kuruluşundan bu yana batılı emperyalistlerin 'saldırı üssü' olmuştur. Nitekim halihazırda da İncirlik'te beş devletin savaş uçakları konumlanmış durumda. Bu defa gerekçe farklı. Savaş uçakları yığınağı, güya IŞİD'e karşı savaşa katılmak için İncirlik Üssü'ndeler. Oysa cihatçı teröre zemin hazırlayan, finanse eden, silahlandıran, eğiten, ideolojik donanım sağlayanlar, başta Türkiye olmak üzere bizzat bu devletlerdir.

Burada yeni olduğu kadar dikkat çekici de olan nokta, İncirlik Üssü'nün emperyalistlerin yanı sıra Vahhabilere de açılmış olmasıdır. Zira İncirlik'te hem Katar'ın hem Suudi Arabistan'ın savaş uçakları da konumlanmış bulunuyor. Hatırlatmak gerekiyor ki, savaş aygıtı NATO'nun Libya'yı bombalama suçuna, Türkiye ile birlikte bu devletler de ortak olmuştu. Ortaçağ zihniyetinin temsilcisi olan Körfez devletleri Yemen'i

de 11 aydır gece gündüz bombalıyorlar. İşte Türk devleti bu suç ortaklarıyla, Suriye'ye saldırmak için Pentagon'un yeşil ışık yakmasını bekliyor.

Emperyalist efendileriyle birlikte Suriye halklarına karşı işlenen savaş suçlarına ortak olan gericiliğin kalesi, son hamleyi yapmak için fırsat kolluyor. İncirlik Üssü'ne yapılan yığınak bunun içindir. Gözü dönmüş bu rejimler, Suriye'deki tetikçilerinin mevzi kaybetmesini sineye çekemiyorlar. Zira yayılmacı emelleri Suriye-Irak hattındaki tetikçilerinin başarısına bağlıdır. Oysa son aylarda süreç tersi

yönde ilerliyor. Çeteler her gün mevzi kaybediyor. Bundan dolayı bölgesel bir savaşı tetiklemek pahasına da olsa, Türk devleti El Nusra'yı korumak için PYD'ye saldırıyor, El Suud rejimi ise Suriye'ye saldırı kararının alındığını, bundan geri dönüş olmayacağını ilan ediyor.

Görünen o ki, yayılmacı/saldirgan politikanın vurucu gücü olan Türk ordusu, artık Vahhabilerin stratejik ortaklarından biridir. Bir zamanlar laikliğin bekçisi olduğunu iddia eden Türk ordusu, Vahhabiliğin temsilcisi El Suud ile Katar generalleriyle ortak mesai yapıyor.

AKP'den polise rüşvet, emekçiye sefalet!

'Yurtta savaş cihanda savaş' stratejisini buna uygun düzenlemeler izliyor. Suriye'ye yönelik saldırganlık somut biçimler alırken Kürt halkına yönelik 'savaş konsepti' genişleyerek sürüyor.

Polis ve muhtarlar bu dönemde sermaye iktidarının "güvenliği" konusunda öne çıkartılmaya çalışılıyor. Bu kesimlere son yasalaşan kanunla birlikte rüşvetler de verilmiş oldu. İşçi ve emekçilere sözde zamlar yapan ama bu zamlarla maaşları alt sınırdan eşitleyen ve görece olarak sefaleti yaygınlaştıran sermaye iktidarı; kıdem tazminatının gaspı, esnek çalışma koşulları ve işten atma saldırıları ile işçi ve emekçilere tam bir kölelik dayatıyor. Bu hak gasplarının ve azgın sömürünün üzerinden elde edilen zenginliklerin bir kısmı polis ve muhtara rüşvet olarak veriliyor.

Tüm bunların gerisinde AKP hükümetinin savaş ve saldırganlık politikasının dirençle karşılaşmaması, karşılaştığında

ise bu direnç ezmesi var. Ezecek olan ise hâlihazırda Kürt kentlerini yerle bir eden devletin silahlı birimleri. Haziran Direnişi'nde de halk hareketini ezmek için devletin aynı silahlı unsurları 'destan' yazmışlardı.

AKP, bir taraftan Kürt halkının direnişini kırmak, ezerek kimliksizleştirmek isterken aynı zamanda gelecekte kendisini zorlayacak bir toplumsal direnişle karşılaşmak istemiyor. İşçi ve emekçiye gelince oldukça cimri davrananlar, koltuk değneklerine karşı oldukça cömertler. Kendilerine karşı gelişecek her türlü eylem karşısında ihtiyaçları olan güvenlik teşkilatını rüşvetle beslemeleri şaşırtıcı değil. Keza rüşvetin, çıkar ilişkilerinin, yozlaşmanın zaten alabildiğine sardığı bu teşkilatlar daha başka nasıl bir ölüm makinesi haline getirilebilir ki? Bu rüşvet politikası dışında örtülü ödeneklerden yapılan harcamaların tutarı ve nereye gittiği ise saray sırrı. Ayrıca emekçilerin

yaşam alanlarından haberler taşıyacak, emekçi semtlerine fitne fesat sokacak muhbirler ağına ihtiyaç duyuyorlar. AKP için bu kimi zaman muhtarlar oluyor, kimi zaman 'gerekirse Alperen, asker olan esnaf.'

İşçilere, kamu emekçilerine verilen zam oranlarıyla kıyaslandığında polise ve muhtarlara verilen zamlar sadece şu gerçeği göstermektedir; AKP faşizme yatırım yapıyor. Ki bu gerçeğin eğitime, sağlığa, kültüre, sanata, bilimsel gelişmelere yatırım yapması da beklenemez. Sermayenin her dönem, AKP'nin ise özellikle bu dönem toplumsal muhalefeti faşizan yöntemlerle bastırarak bir terör aygıtına ihtiyacı var. Lakin hükümet makamında olduğu dönem içerisinde, Türkiye Cumhuriyeti'nin şimdiye dek yaşadığı tüm siyasal gelişmelerin bir tekrarını sığdırmayı başaran AKP hükümeti ve Erdoğan, ne kadar güçlü görünürse görünsünler, mutlak sondan kurtulamayacaktır.

Deniz Baykal El Kaide'yi destekliyor

Dinci-gerici iktidarın "kaset skandalı kurbanları" listesinde yer alan CHP Milletvekili Deniz Baykal, kendisini itibarsızlaştıranlara hizmet etmeye devam ediyor.

7 Haziran seçimlerinin ardından dinci-gericiliğin büyük şefi Tayyip Erdoğan'ın huzuruna çıkan Baykal, elinde kalan son itibar kırıntılarını da tüketmişti. İktidarın Suriye politikasıyla ilgili son açıklamasında ise Baykal, cihatçı çetelerin destekçisi olduğunu ilan etti.

CHP şefi iken "laikliği savunan kahraman" havalara bürünen Baykal, artık El Kaide'nin Suriye'deki uzantısı El Nusra Cephesi'ni desteklediğini gizlemiyor. CNN Türk'te Ahmet Hakan'ın 'Tarafsız Bölge' programına katılan Baykal, şu sözleri sarf etti:

"Azez Halep hattını açık tutmak için Türkiye'nin bombalama hakkı vardır. Şu anlık bu bombalamaların etkili olduğu anlaşılıyor. Güneyden Halep'e sızma planı olduğu anlaşılıyor. Halep Sünni İslam kentidir. Bu kenti Rusya'nın, Esad'ın himayesine teslim etmek üzerine bir politikayı çok ciddi sorgulamak lazım. (...) Olay PYD olayı değil, Halep olayıdır. Olay Şii kuşatmasıdır..."

Baykal'ın ifadeleri Katar emiri, Suudi Arabistan kralı, hatta Halep'in bazı bölgelerini kontrol eden El Nusra şeflerinin şeriatçı-mezhepçi söylemlerine bire bir çakışmaktadır.

"Sosyal demokrat" olduğunu iddia eden Baykal gibi birinin kafa kesen, karın deşen cihatçı çetelerle aynı argümanlarla konuşması, son derece alçaltıcı bir durumdur.

Görünen o ki, Halep'in cihatçı çetelerden temizlenmesi AKP şefleri gibi Baykal'ın da kabusu olacak. Gerçekte Halep'in önemli bir bölümü zaten Suriye yönetiminin denetimindedir. Cihatçı çetelerin ele geçirdiği bölgelerde yaşayanlar, dayatılan şeriatçı vahşete boyun eğmemek için evlerini terk etmek zorunda kalmışlardı. Vurgulamak gerekiyor ki, Baykal'ın "Sünni İslam kentidir" diye tanımladığı Halep, cihatçı çetelere en az yüz veren kentlerden biridir.

Cerattepe'de polis saldırısı

Artvin Kafkasör yaylasının Cerattepe bölgesinde maden çıkarılmasına engel olmak isteyen emekçilere 16 Şubat'ta polis saldırı.

Maden şirketinin asker, polis ve zırhlı araçlar eşliğinde bölgeye geldiğini duyan yöre halkı yolu kapatarak maden arama çalışmasını engellemek istedi. 15 Şubat akşam saatlerinden itibaren Cerattepe yolunu kapatan yöre halkı, gece boyunca bekleyişlerini sürdürdü.

Çevrenin ve yaşam alanlarının talan edilmesini istemeyen emekçilere 16 Şubat günü polis gaz bombaları ve coplarla saldırı. Çok sayıda kişi gaz bombaları ve polis saldırısı nedeniyle yaralandı.

17 Şubat sabahı Cerattepe'de direnenlere polis bir kez daha saldırı. Konuyla ilgili konuşan Av. Bedrettin Kalın maden işletmesi için hiçbir hukuki yol kalmayınca ortaya yeni bir ÇED raporu çıkarıldığını, bu rapor hakkında 8 aydır yü-

rütmeyi durdurma kararı verilmediği bu durumda önceki durdurma kararının geçerli olduğunu belirtti. Kalın, mahkemenin bir-iki ay içerisinde keşif yapacağını ve bu olana kadar bölgeye girilmemesini istediğini, o zamana kadar maden şirketi girer ağaç keserse keşfin anlamının kalmayacağını söyledi. Kalın iş araçları ile eylemcilerin araçlarının çekilmeye çalışıldığını belirtti.

M. KURSUN

Metal fabrikalarında ek zam talepleri yükseliyor!

Süreci tayin edecek olan işçi sınıfının taban iradesidir!

Sermayenin asgari ücrete zam aldatmacası ile ücretleri alt sınırdan eşitleme çabalarına tepkiler artıyor. Zam ile başlayan gerici propaganda, işçi sınıfına yönelik saldırıları gölgelemenin bir aracı olarak kullanılıyor. Metal fabrikalarında ek zam talepli eylemler yaygınlaşıyor. Renault işçilerinin başlattığı eylemli süreç farklı fabrikaları da içine alan genel bir tepki sürecine doğru evriliyor. Birçok fabrikada eylemli tepkiler açığa çıkıyor, yemekhane eylemleri gerçekleştiriliyor, vardiya çıkışlarında protestolar düzenleniyor. Türk Metal çetesi de tepkilerin temel hedefi haline geliyor, sendikaya yönelik protestolarla basınç uygulanmaya çalışılıyor. Metal işçileri ek zam talebini haykırıyor.

Metal patronlarının örgütü MESS yine bilindik söylemlerle, imzalanan sözleşmeleri işaret ediyor, ek zam yapamayacağını söylüyor. Metal işkolunda örgütlü “üç büyük” sendika ise işçileri yatıştırmaya çalışıyor, en iyi ihtimalle elleri böğürlerinde seyretmekle yetiniyorlar.

Geçtiğimiz yıl yaşanan Metal Fırtınası’nın deneyimiyle yol yürüyen metal işçileri, yine kendi iradesiyle kazanımlar elde ediyor, gerici koronun sarf ettiği sözleri yaşamın içinde hükümsüz kılıyor. İmzalanan sözleşmenin üstüne ek zam olmaz yaygarası kopartanlara karşı haklarını söküp alarak cevap veriyor. Hak kazanmanın yolunun fabrika zeminlerinde yaratılacak işçi iradesi ile mümkün olduğunu dosta düşmana gösteriyor.

ASLOLAN İŞÇİLERİN TABAN İRADELERİDİR!

Ek zam talebiyle başlayan hareketlilik sürecinde yaratılmaya çalışılan algı daha ilk başta yıkılmış bulunuyor. “Sözleşme varken ek zam tartışması olmaz, 2017’yi

bekleyin” diyenlere karşı Çimtaş işçileri, kendi iradelerini ellerine alarak verdikleri mücadelede sınırlı da olsa kazanım elde ettiler. Üstelik bu kazanımı örgütlü oldukları Türk Metal çetesinin patronla birlikte giriştiği oyalama çabalarına rağmen sağladılar. Kazanım sınırlıydı ancak içinden geçtiğimiz sürecin sınıf mücadelesi açısından anlamı büyüktü. Çimtaş’ta yaşanan süreç ilk olarak; kazanım elde edebilmeyi yasalar, sözleşme dönemleri, masa başı pazarlıklar değil, sınıfın fiili-meşru mücadelesinin belirlediğini gösterdi. İkincisi ise MESS’in, sendikal bürokrasinin tüm çabalarına rağmen aslolanın işçi iradesi olduğu idi.

Fabrika zemininde işçilerin örgütlü iradesi, kazanımın tek güvencesidir. Çimtaş işçisi kendi içlerinde oluşturdukları örgütlülük ve kazanma iradesiyle, patrona geri adım attırmış, MESS’in, patronların ve sendikal bürokrasinin zam tartışmaları üzerinden örmeye çalıştıkları yalan duvarını yerle bir etmişlerdir.

DİLENEREK DEĞİL, DİRENEREK KAZANILIR!

Metal Fırtınası sürecinde metal fabrikalarında sıklıkla yankılanan bu slogan, yaşamın içinde hayat bulurken, sendika bürokrasinin de ezberini bozmaya devam ediyor. Türk Metal bilindik tutumunu sürdürüyor, işçi sınıfının karşısında metal patronlarının yanında yer alıyor. Metal Fırtınası sürecinde hakları için eyleme geçen ve Türk Metal çetesine karşı bayrak açan işçileri üye yapma yarışına giren Çelik-İş ve Birleşik Metal-İş ise, yeni eylemlilik sürecini suskunlukla karşılamaya, her fırsatta işçilerin önüne yasaları koymaya devam ediyorlar. Kendi örgütlü oldukları fabrikalarda mücadeleyi yükseltmek şöyle dursun, işçilerin kendi iradeleriyle giriştikleri mücadeleye dahi itfaiyeci misyonuyla yaklaşıyorlar. Fabrikalarda yaşanan kaynamanın ve tepkinin basıncıyla MESS’e “mektup yazarak” zam dileniyor, ricada bulunuyorlar. Mücadele algıları masa başında kırıntılar almaya çalışmaktan ibaret olanlar, gelişen sınıf

mücadelesi, güçlenen taban iradesi karşısında çaresizlikle süreci izliyorlar. Metal işçileri ise kendi deneyimi ve pratiği ile direnerek kazanılacağını bir kez daha gösteriyor.

SINIF YENİ FIRTINALARA GEBE!

İşçi sınıfı yeni fırtınalar yaratacak enerjiyi saflarında biriktirmeye devam ediyor. Sermaye sınıfının ve onların uzantılarının saldırılarına karşı fiili meşru mücadele süreçleri örgütlüyor, iradesini güçlendiriyor, sendikal korucular düzenini temellerinden sarsan adımlar atıyor, somut kazanımlar elde ediyor. Her fırsatta sermayedarlara işlerinin artık eskisi gibi kolay olmayacağını gösteriyor. Attığı her adımda deneyim kazanıyor, birbirinden öğreniyor, yeni döneme hazırlanıyor.

İşçi sınıfı örgütlediği fiili-meşru mücadele süreçlerinde, işçileri cenderenin içine alan burjuva yasaları hükümsüz kılarken, sermayedarları, sendikal bürokrasiyi çaresiz bırakıyor, yasal-icazetçi anlayışları silkelemeye devam ediyor.

Birleşik Metal-İş’te örgütledikleri için işten atılan arkadaşlarına fabrikayı işgal ederek sahip çıkan, “arkadaşım yoksa üretim de yok” diyen MATA işçileri kazanımlarıyla, “işgal, grev, direniş” şiarını bir kez daha yaşamda somutladılar, mücadeleye yeni bir halka eklediler.

Fabrikalardaki hoşnutsuzluk artarken sınıf hareketi yeni fırtınalara gebe olduğunu her geçen gün daha güçlü gösteriyor. Toplumsal yaşamda karşımıza çıkan her sorunun gerçek ve kalıcı çözümü devrimci bir sınıf hareketi yaratabilmekten geçiyor. Devrimci sınıf hareketi ise işçi sınıfının taban iradesinin ve inisiyatifinin güçlendiği fabrikalar zemininde ete kemiğe bürünecek, sözünü söyleyecektir.

O. EKİM

MATA’da “işgal, grev, direniş” kazandı!

İstanbul Tuzla’da bulunan MATA Ahşap ve Otomotiv Sanayi Ticaret A.Ş.’ye ait fabrikada 650 işçinin Birleşik Metal-İş’te örgütlenmesi üzerine patron 10 işçiyi işten attı. İşçiler ise “Arkadaşım yoksa üretim de yok” diyerek 11 şubat’ta üretimi durdurarak fabrikayı işgal etti.

İşçilerin kararlı tutumu 12 Şubat’ta patrona geri adım attırdı. Birleşik Metal-İş tarafından yapılan açıklamada, patronun işçileri işe geri alacağı ve sen-

dikal haklara karışmayacağı taahhüdünde bulunduğu ve direnişin kazanımla sona erdiği duyuruldu.

11 Şubat Perşembe gecesi, 00.00-08.00 vardiyasında çalışan işçilerin de gelmesiyle birlikte üç vardiyadan işçiler hep beraber bekleyişlerini sürdürmeye başlamıştı. Böylece işçiler, işten atılan arkadaşlarını geri aldırma kararlı olduklarını ve eylemleriyle üretimden gelen güçlerini göstermiş oldu. Patron da, işçilerin sendikal özgürlüklerini tanıma-

arak başlattığı işten atma saldırısından şimdilik vazgeçmek zorunda kaldı.

MATA işçileri yüzde 8,8 gibi düşük oranda yapılan ek zammın ardından Birleşik Metal-İş’te örgütlenmeye başlamış, işten atma saldırısına karşı sevkیات bölümü dışındaki işçilerin neredeyse tamamı iş durdurma ve işgal eylemine katılmıştı.

MİB de 13 Şubat’ta 16.00 vardiya giriş-çıkışında MATA işçilerinin yanına gitti. MİB’liler işçilerle direniş süreci ve bundan sonraki süreçte taleplerinin ne olacağı üzerine sohbet ederek Metal İşçileri Bülteni’ni dağıttı.

İşçi sınıfı eskiyi yıkarken "yeni"yi elleriyle inşa ediyor!

Sınıflar mücadelesinin seyri içinde oluşan denge, toplumsal yaşama rengini veren temel belirleyendir. Kapitalist dünyada iki temel sınıfın birbirine karşı konumlanması ve ortaya koyduğu irade, yaşamın ilerletici dinamiği olan savaşımın niteliğini ve günün içinde karşılaşılan gelişmelerin içeriğini belirler.

İşçi sınıfı mücadelesi ayrııştırıcıdır. Sınıf mücadelesi içinde sermaye sınıfının yaşamın bütününe tam hakimiyeti kurduğu evreler, işçi sınıfının iradi olarak zayıfladığı, toplumsal yaşamda taraf olma pratiğini hayata geçirmede yaşadığı zorlanma dönemlerine tekabül eder. Böylece dönemler safların karıştığı, çelişkilerin bulanıklaştığı, mücadele gücü, araç ve yöntemlerinin sınırlandığı, olduğu kadarıyla da sermaye sınıfına tabi olduğu süreçler olarak yaşanır. Sermaye toplumsal yaşamın temel belirleyeni haline gelir. Emekle sermaye arasındaki çelişki varolduğu sürece sınıflar arası denge sürekli değişim gösterir, ta ki çelişkiyi ortadan kaldıracak tarihsel adım atılana, savaşım işçi sınıfı lehine sonuçlanana kadar.

Sermaye sınıfının bu savaşımında geçici bir süreliğine kurduğu denge bozulmaya, bu denge üzerinden yaratılan gerici atmosfer kırılmaya başlamış bulunuyor. Çok yönlü sosyal hoşnutsuzluk ekseninde mayalanan, ardı arkası kesilmeyen ekonomik saldırıların tetiklediği sınıf mücadelesi, kuşatmayı yaracak pratikler ortaya çıkartan hareketlilikler olarak yaşanıyor. Sınıf saflarında giderek artan

kaynama süreci, sınıflar mücadelesinde yeni bir dengenin oluşacağı ana kadar devam edecek içerikte seyrediyor.

Son yıllarda başta metal işkolu olmak üzere bir dizi işkolunda önemli çıkışların yaşandığı, mücadele-direnışlerin örgütlendiği bir süreç yaşanıyor. Ekonomik ve sosyal hoşnutsuzluklar temelinde mayalanan mücadele süreçleri, yeni birikimler yaratarak ilerliyor. On yıllardır işçi sınıfını hareket edemez hale getiren kuşatma

yeni darbeler alıyor, sınıf hareketi güç ve deneyim biriktiriyor. On yıllardır sermaye sınıfının ve sendikal korucular düzeninin gerici kuşatması altında tutulan işçi sınıfı edilgen bir nesneye dönüştürülmeye çalışılmış, çok yönlü saldırı sürecinin muhatap haline getirilmişti. Gerici kuşatmaya, ekonomik, sosyal saldırılara karşı gerçekleştiren kimi lokal direnişler ise düşmanca tutumlarla karşılaşmış, en iyi ihtimalle sermayenin yasal cenderesi içinde bo-

ğulmaya çalışılmıştı.

Saldırıları sürüyor, sınıf cephesinden saldırılara karşı daha güçlü yanıtların üretildiği bir dönem yaşanıyor. İşçi sınıfı bugün henüz sınırlı da olsa yapılamaz denileni yapıyor, on yıllardır telkin edilen edilgenlik zincirini kırmaya başlıyor. İşçi sınıfının iradesine ipotek koymaya çalışan sendikal korucuların ve yasal-icazetçi bakışın zeminleri sarsılıyor. Özetle işçi sınıfı eskiyi yıkarken "yeni"yi elleriyle inşa ediyor.

Hareket gericiliğin parçalanacağı yegane zemindir. Kapitalizmin başta işçi sınıfı olmak üzere toplumsal yaşamın bütününe doğası gereği sunduğu onulmaz çelişkiler hareketin maddi zeminini oluşturuyor. Şu ana kadar yaşanan gelişmeler sınıf hareketinin kabuğunu kırmaya başladığını, yaşamın gerçekliğinde yeşeren ihtiyaca yanıt üretme arayışının hızlandığını gösteriyor. Yapılması gereken gerçeklikle kurulacak bağın kuvvetli olmasını sağlamak. Yol gösterici bir pratiğin temsilcisi olabilmek.

Geçmişin edilgenliğini fırsata çevirenler yenilmeye mahkumdur. Yeniye arayış bir kez başladı mı, er ya da geç bu arayış kendi yatağını bulacaktır. Ayak direyenler, konumlarını kaybetmemek için gericiliğe sarılanlar sınıfın iradesi ve yeniye yaratma çabası karşısında hiçleşeceklerdir. Kanıt mı? Kanıt Greif'te, Metal Fırtınası'nda. Ya da şu sıralar kaynayan sınıf bölüklerinin pratiğinde.

O. EKİM

Metal işçileri ek zamlar için meydana çıkıyor

Asgari ücrete yapılan zammın diğer ücret gruplarına da yansıtılmasını isteyen metal işçileri, bir kez daha meydana çıkacak.

21 ŞUBAT'TA KENT MEYDANI'NA!

Metal işçileri, 2016 itibarıyla asgari ücrete yapılan zammın diğer ücret gruplarına da yansıtılmasını talep ediyor. Başta Bursa'dakiler olmak üzere, birçok metal fabrikasında işçiler bu talebi dile getirirken, MESS'in arkasına sığınan patronlar toplu sözleşmeleri bahane ederek zam yapılmayacağını belirtiyorlar.

Metal işçileri ise ek zamlar konusunda kararlılıklarını göstermek için Bursa'da meydana çıkacak. 21 Şubat'ta Kent Meydanı'nda buluşacak işçiler, MESS'e ve patronlara karşı tek yumruk

olarak seslerini yükseltecekler.

En son 26 Nisan 2015'te binlerce metal işçisi Kent Meydanı'nda bir araya gelmiş ve bu eylem metal fırtına için önemli bir eşik olmuştu.

MİB: MESS'E KARŞI TEK YUMRUK!

Metal İşçileri Birliği (MİB) de, eylem ilişkin yaptığı açıklamada, birçok fabrikadan işçilerin girişimiyle gündeme gelen bu eylemi desteklediğini belirterek tüm metal işçilerini 21 Şubat'ta Kent Meydanı'nda buluşmaya çağırdı.

MİB tarafından yapılan açıklamada şu ifadeler yer verildi:

"Arkadaşlar!

Asgari ücret zammıyla büyük bir adaletsizlik yaratıldı. Haklı olarak işçi kardeşlerimiz öfkeli. Reno başta olmak

üzere pek çok fabrikada sesler yükseliyor. En az 6 dönemlik sözleşme çöpe gitti. Bunca yıllık emeğin karşılığında asgari ücrete talim etmek işçinin kanına dokunuyor. Geçim zor, hayat pahalı. Fakat ne TM ve patronlar sesimizi duyuyor ne de MESS!

Bazı patronlar da topu MESS'e atıyor. "Biz veriz sıkıntı yok ama MESS izin vermiyor" diyorlar. MESS düzeni korumak için patronları işçiye karşı birleştiriyor.

Bu durumda ortak hareket etmekten, patronların birliğine, MESS'e karşı tek bir yumruk olmaktan başka seçeneğimiz yok.

İşte Bursa'da pek çok fabrikadan işçi arkadaşımız ortak bir ses verelim diyerek bir girişim başlattılar. Bu büyük adaletsizlik ve kölelik düzenine karşı Kent Meydanı'nda patronların birliğine karşı işçinin birliğiyle çıkmaya çağırıyorlar.

MİB bu çağrıya sahip çıkıyor. Tam

destek veriyor.

Madem MESS'i yenmekten başka bir çaremiz yoksa o halde Kent Meydanı'na bir sel gibi akalım. Renocusu, Tofaşçısı, Coşkunözcüsü, Delphilisi, tüm fabrikalardan işçiler olarak tıpkı 26 Nisan'da yaptığımız gibi gücümüzü gösterelim. Kent Meydanı'nda MESS'e ve patronlara karşı Büyük İşçi Buluşması'nı gerçekleştirelim.

Haydi arkadaşlar!

Bir kez daha Kent Meydanı'na!

Bir kez daha tek yumruk olmaya!

O sendika bu sendika demeden, sendikalı sendikasız demeden Kent Meydanı'nda tek yumruk tek bilek olmaya!

Bulunduğumuz fabrikalarda hazırlıklara başlayalım. Duymayan kimse kalsın. Organize olup 21 Şubat'ta buluşalım.

Gündüzlerinde sömürülmeyen gecelerinde huzur içinde başımızı yastığa koyacağımız günler için HAYDİ!!!"

Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

Sermaye sınıfı yıllardır içinde bulunduğu krizi, her geçen gün daha derinden hissetmeye başladı. Yaşadığı ekonomik krizi ötelemek için bir yandan kardeş halklara bombalar yağdırırken, bir yandan da işçi ve emekçilere dönük sosyal yıkım saldırılarını hayata geçiriyor. Bugün-

lerde ise "Güvenceli esnek çalışma" adlı yasa tasarısı meclise sunularak saldırılara bir yenisi eklenmek isteniyor. Yasa tasarısı başta Özel İstihdam Büroları (ÖİB) olmak üzere, işçilerin çalışma yaşamını daha da köleleştirecek birçok madde içeriyor. İşçiler nezdinde iyice teşhir olan taşeronluğun kaldıracağını ifade edenler, yeni gelecek yasa ile kiralık işçiliği

tüm işkollarında yaygınlaştırmak istiyor. Bu yasa ile özel istihdam bürolarına "geçici iş ilişkisi" kurma yetkisi veriliyor. Kadrolu çalışma döneminin kapanacağına göstergesi olan yasa ile yaklaşık 10 milyon işçinin kiralık kapsamına girmesi hedefleniyor. Yeni süreçte patronlar işçinin hiçbir sorumluluğunu üstlenmezken, bütün sorumluluk ÖİB'de olacak. Geçici süreli çalışan işçinin kıdem tazminatı hakkı fiilen alınmış olacak, böylece yıllardır kaldırılmak istenen kıdem tazminatı da fiilen kalkmış olacak. Kiralık işçi düzenli çalışmadığı için sigorta primleri de

düzenli yatmayacak ve sağlık hakkından yararlanamayacak olan işçi için zaten zor olan emeklilik de artık hayal olacak.

Patron ile işçi arasında değil, işçiyi kiralayan firma ile ÖİB arasında sözleşme yapılacak. Bu sözleşme ile işçinin ne kadar çalışacağı, ne kadar ücret alacağı belirlenecek. Yasada işyerinde çalışan işçilerin en fazla %25'inin kiralık işçi olabileceği belirtiliyor. Kiralık işçinin çalışma koşulları muğlak ifadelerle sözde koruma altına alınmış; fakat "siparişlerim var" gerekçesine sığınan bir patron, kiralık işçiyi dinlenme hakkı, haftalık izin gibi haklarından mahrum bırakarak çalışma koşullarını kendi belirleme

imkanına kavuşacak. Aynı şekilde kiralık işçi, düzenli bir işyerinde çalışmamasından kaynaklı ücreti asgari ücreti geçemeyecek, tabii o da 1 ay kesintisiz çalışabilirse. Ayrıca işçinin ücretini çalıştığı işyeri değil, kiralandığı ÖİB'in ödeyecek olması birçok işçinin ücretlerinin gasp edilmesine sebep olacak. Yani ücret güvencesi de ortadan kalkmış olacak. İşyerlerinde kadrolu-kiralık işçi ayrımlarının başlaması kaçınılmaz olacak ve bu durum sınıfın ortak mücadelesinin güçlenmesine de engel olacaktır.

"Güvenceli esnek çalışma" yasa ta-

sarısı ile patronlara güvenceli daha fazla sömürü sağlanırken, işçiye güvencesiz çalışma dayatılmaktadır. Bu yasa ile çetin mücadelelerin sonucu kazanılmış olan haklarımız tek tek alınmış olacak. Böylece sermaye sınıfı oluşturduğu modern köle pazarları ile sınıfın örgütlülüğüne de en büyük darbeyi vurmuş olacak.

Sendikal ağalar bile bu yasanın işçilerin yaşamını daha da köleleştireceğini ve yasanın geçmesine sözde izin veremeyeceklerini ifade ediyorlar. Kuşkusuz tabandan gelen basınçla bu tepkileri gösteriyorlar. Ama şu bir gerçek ki tabanda bu çalışma koşullarına karşı büyük bir öfke birikmiş bulunmakta.

Önümüzdeki günlerde sınıf devrimcilerine büyük sorumluluklar düşmekte. Sermayenin topyekûn saldırısına karşılık, sınıfın topyekûn direnişini örgütlenme sorumluluğu. Öncelikle bulunduğumuz her alanda güçlü bir aydınlatma ve bilgilendirme çalışması yürütmeliyiz. İşçilerin eylemli tepkilerini örgütlemek için özel bir çaba içerisinde olmalıyız. Unutmayalım ki saldırının kapsamını ve son dönem sınıftaki kıpırdanmaları bir arada düşünmeli ve oluşabilecek her tepkiyi daha da büyütmeyi hedeflemeliyiz. Saldırının kapsamına bakıldığında "Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!" talebi bu dönem öne çıkartılması gereken temel taleplerdendir. Son yıllardaki eylemler de göstermiştir ki işçilerde yaygınlaşan eylem tarzı fiili meşru mücadele tarzıdır. İşçi sınıfı mücadele etmeye hazır; yeter ki ona doğru yol ve yöntemlerle doğru müdahaleyi yapmasını bilelim.

Bursa İşçi Okulu'nda 3. ders

Bursa İşçi Okulu'nun 14 Şubat'taki dersi sendikalar üzerineydi. Prof. Dr. Yüksel Akkaya'nın verdiği derse çok sayıda fabrikadan katılım vardı.

İşçileşme tarihini kısaca anlatan Akkaya, işçileşme tarihinin acılı ve sancılı bir tarih olduğunu dile getirdi. Devletin işçileri atölyelere bağlamak için katı yasalar koyduğu ve idama giden yaptırımlarda bulunduğu bahsetti. İşçiliğin bu zor koşulları karşısında örgütlenme ihtiyacı duyan işçilerin "Yaşamın risklerine karşı kendimizi koruyalım" diyerek yardımlaşma sandıklarını kurduklarını belirtti. Bir süre sonra bu sandıklar sayesinde işçilerin grevlerini finanse ettiklerini, ardından ise devletin buna müdahale ettiğini söyledi. Sendikanın 3 temel unsurdan oluştuğunu belirterek bunları şöyle anlattı: "1- örgütsel bir form var ortada, 2- bu örgütsel yapı işçiler adına toplu pazarlık yapacak, 3- toplu pazarlık döneminde işvereni baskı altına almak için zor kullanacak, greve gidecek."

Kapitalizmi reddeden işçi sınıfının belli bir süreden sonra kapitalizm ile yaşamayı kabul ettiğini sözlerine ekledi. Antikapitalist eylemlerden vazgeçerek, kapitalizme karşı mücadelede el yordamıyla bulunduğu bu aracın 19. yüzyıla geldiğimizde sistemle uyumlu bir hale getirildiğini belirtti. Sistemin rantından bir parça pay kaptan bir sendikacılığın oluştuğunu söyledi. Daha sonraki aşamasında da sistemle birlikte hareket eden ve ortak karar alan bir role büründüğünü belirtti.

Bugün sendikacıların grev yaparak işçileri terbiye ettiğini örnekler vererek ifade etti. Oysa ki grevin işçinin öğrendiği okullar olduğunu belirterek "Burada dayanışmayı öğrenirsin, grevden başka bir insan olarak çıkarısın. Eğer dayanışma duygusunu ortaklaşmayı geliştiremezsen tersi olur" dedi.

Bursa'daki sınıf hareketinin tarihini anlattı.

Uluslararası sendikal hareketten bahsederek Güney Kore, Güney Afrika'dan örnekler verdi. Air France ve başka bazı örnekler üzerinden burjuvaziye karşı koparıcı bir mücadele verilmesinin önemine dikkat çekti.

“Sorunsuz” sendikacılık

ister fabrikalarda tek tek patronlar ücret iyileştirmesine yanaşmasın, ister bu girişimler MESS eli ile engellensin, metal işçisinin ekmeğine el uzatanlar bizzat patronlar sınıfının kendisidir.

Mayıs ayında ayağa kalkan ve Türk Metal çetesi'nin saltanatını sarsan metal işçileri bu kez ücret iyileştirmesi talebi ile MESS'e karşı ayağa kalkmaya hazırlanıyor. Bursa'da Tofaş işçilerinin başlattığı girişim ile onlarca fabrikadan metal işçileri 21 Şubat'ta bir kez daha Kent Meydanı'nda olacaklar. Farklı şehirlerde de Bursa ile eş zamanlı eylem önerileri bizzat işçiler tarafından dile getiriliyor.

Bu demek oluyor ki, metal işçisinin öfkesi artık Türk Metal çetesi'ni aşarak doğrudan MESS'e ve sermaye baronlarına yöneliyor. Renault'ta Türk Metal çetesi'ni sırtından atan işçiler, haftalardır ücret iyileştirmesi talebi ile fabrika içinde gerçekleştirdikleri eylemlere devam ediyorlar. Birleşik Metal-İş'in engelleyici ve dizginleyici tutumlarına rağmen inisiyatif elden bırakmayan Renault işçileri kararlılık ile bu yolda yürümeye devam ediyorlar. Diğer birçok fabrikada Türk Metal'e geri dönüşler yaşansa da, öncü işçiler büyük oranda biçilse de yine ücret iyileştirmesi gündemi ile yoğun hoşnutsuzluk ve tepkiler yaşıyor.

Geçtiğimiz günlerde bu tepkinin görünür biçimde dışa vurduğu yerlerden biri Tofaş oldu. Tofaş'ta Türk Metal odası önünde toplanan işçiler Türk Metal çetesi'ne öfkesini dile getirirken bu gelişmeden en çok korkuya kapılan ise Tofaş'ta Türk Metal'in yerine yerleşmeye çalışan Çelik-İş bürokratları oldu.

MİB aracılığı ile öfkesini dile getiren

ve bir araya gelen Tofaş işçilerini ve elbette MİB'i provokatörlük ile suçlayan bu bürokrat takımı yaptığı açıklamalar ile Türk Metal çetesi'nden en ufak bir farkı olmadığını bir kez daha ortaya serdi.

Eylemli tepkileri dindirmeye çalışan Çelik-İş bürokratları “patronla sorunları olmadığını” söylemekten de geri durmadılar. Kendileri cephesinden bildiğimiz bir gerçeği ifade etseler de bu tablo açık ki artık Tofaş işçisinin temsiliyetini taşımıyor. Zira Tofaş işçisi geçtiğimiz günlerde “anı” bir rahatsızlıkla hayatını kaybeden Mustafa Koç'un ardından yine sınıfsal bir refleksle tepkisini ortaya koymaktan da geri durmamıştı.

Zira, 3 kuruşluk asgari ücret ile 6 yıllık sözleşme çöp oluyor, yıllarca kıdemi bulunan “sendikalı” işçilerin ücreti asgari ücret seviyesine iniyorsa bu tablonun sorunluları başta Koç olmak üzere kapitalist patronlar ile onların çanak yalayıcıları olan sendikacı bozuntularıdır.

Bugün, birçok fabrikada sözde sendikacılar ve patronlar ücret iyileştirmesi konusunda bir şey yapılamayacağından, 2017 sözleşmesini beklemek gerektiğinden dem vuruyorlar. Kimi fabrikalarda ise patronlar kendilerinin zam vermeyi kabul ettiğini ancak MESS'in buna yanaşmadığını söylüyorlar.

Açık ki, fabrikalarda dile getirilen bu söylem kafa bulandıran ve tepki yatıştırmaya çalışan bir orta oyunundan başka bir şey değil. Ücret iyileştirmesi yapmayı

kabul eden bir patronun yapması gereken bellidir. Gerekirse MESS'ten istifa eder ve söz verdiği iyileştirmeyi yapar.

Ama, Çelik İş bürokratları bu konuda başka bir soruya yanıt vermek zorundalar. Eğer gerçekten patronlar ek zam vermeyi kabul ediyor da MESS bunu kabul etmiyorsa, bu MESS'in başını kim tutuyor. Herhalde bu bürokrat takımı, tüm metal işçilerinin bildiği bir gerçeği, MESS'i oluşturan şirketlerin önemli bir bölümünün Tofaş'ın sahibi olan Koç Grubu'na bağlı şirketler ve onların yan sanayisi olduğunu unutmuş olamazlar.

Öyleyse, ister fabrikalarda tek tek patronlar ücret iyileştirmesine yanaşmasın, ister bu girişimler MESS eli ile engellensin, metal işçisinin ekmeğine el uzatanlar bizzat patronlar sınıfının kendisidir.

Metal işçisi, Mayıs ayında başlattığı yürüyüşüne bilincini ve birliğini geliştirerek devam ediyor.

Ve metal işçisinin kendisini üç kuruş razı etmeye çalışan patronlarla “sorun”u var.

Adım adım devam eden bu yürüyüşte, patronlarla “sorunsuz” sendikacılık oynayanların akıbeti de sömürü düzeninin sahibi olan patronlarla aynı olacaktır. Kendi kaderini eline almaya başlayan metal işçisi “sorunsuz” sendikacılık oynamaya çalışan işbirlikçileri de aşip yolu nu yürüyecektir.

“Umudum artıyor”

Merhaba arkadaşlar ben Bursa'dan bir metal işçisiyim. Sizlere çalıştığım fabrikadan ve işçi arkadaşlardan bahsetmek istiyorum.

Fabrikamızda herhangi bir sendika yok, işçi arkadaşların geneli edilgen yapıda kişiler. Bildiğiniz gibi 2015'in Nisan ve Mayıs aylarında şehrimizde Metal Fırtınası olarak da adlandırılan işçi eylemleri oldu. Bizim fabrikamız bu fabrikaların aksine örgütsüz olduğundan bu eylemlerin dışında kaldık. Fakat o dönemde genel olarak arkadaşlarımda bu işçi eylemlerine bir ilgi başladığını gözlemledim. Birden atmosfer değişti bir uyanış gerçekleşti. Ben şahsen Metal Fırtınası'nın bir milat olduğunu düşünüyorum. Çünkü fırtınadan önce daha çok edilgen, yalnız, bencil, temel sorunlar konusunda konuşmaktan çekinen, bel altı ve futbolun ötesine geçemediği sohbetlere eğilim duyan bir işçi profili vardı. Ama Metal Fırtınası'ndan sonra bir eşik aşıldı. Hiçbir şey artık eskisi gibi olmayacak ve olmadı da.

Birkaç ay sonra bir grup işçi arkadaş maaşlarına ek zam yapılması için imza kampanyası başlattı. Bu daha sonra bütün fabrikaya yayıldı ve imzalar yönetime verildi. Fabrikanın tarihinde böyle bir şey bugüne kadar olmadığı için bomba etkisi yarattı ve zam sözü yönetim tarafından 2016 yılbaşı sonrası için verildi. Daha sonra bir grup işçi arkadaş her sene sorgulamadan imzaladıkları yıllık mesaiye kalma taahhünamesini imzalamadılar. Bu da alışılmadık bir olaydı. İşçi arkadaşlar artık sohbetlerinde kısır muhabbetlerin ötesine geçip kendi sorunları üzerine konuşabiliyorlar, oto sansür yıkıldı, üzerimizdeki ölü toprağını attık. Ben şahsen bu gelişmeleri gözlemleyerek yaşıyorum ve işçi sınıfının geleceğine dair umudum her geçen gün daha da artıyor.

Zam konusuna gelirse, imza girişimi sonuç verdi. 2016 Ocak zamları istisnalar hariç genel olarak işçi arkadaşları memnun etti. İşçi arkadaşlar birlikte hareket ettiklerinde bir şeyleri değiştirebileceklerini gördüler. Sonuç olarak bugüne kadar hep patronların yüzü güldü, bugünden sonra da işçilerin yüzü gülecek. Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği.

BURSA'DAN BİR METAL İŞÇİSİ

DİSK 15. Genel Kurulu...

İşçi sınıfına ve değerlerine uzak bir DİSK

Koltuk kavgalarına kilitlenen DİSK 15. Olağan Genel Kurulu, geçmiş dönemin muhasebesinin ve özeleştirisinin yapılmadığı, işçi sınıfının sorunlarına ve taleplerine yanıt üretmekten uzak bir atmosferde gerçekleştirildi.

12-14 Şubat tarihleri arasında İstanbul'da gerçekleştirilen DİSK 15. Olağan Genel Kurulu, sendikal bürokrasinin geldiği durumu ve işçi sınıfının ihtiyaçlarına yanıt üretmekten ne kadar uzak bir konumda olduğunu bir kez daha ortaya serdi.

Beş yıldızlı bir otelde üç gün süren genel kurul aslında son gün yapılan seçimlere, daha doğrusu yönetim koltuklarına kimin oturacağı üzerine kilitlenmişti. İlk gün konukların konuşmalarıyla geçerken, ikinci günde ise delege ve yöneticiler söz aldı. Konuşanlar içinde sendika yöneticisi olmayan sadece 1 delege vardı. Salonu yer yer sloganlarla ortamın canlandırılmaya çalışılmasının aksine genel olarak "bir an önce seçimlere geçilsin" havası hakimdi.

Genel kurul bir önceki seçim döneminden bu yana yönetim koltuğuna oturanlar ve Birleşik Metal-İş merkezli muhalefetin koltuk kavgasına kilitlendi. Bu durum, söz alan bütün sendikacıların konuşmalarına yansırken; her iki taraf da birbirlerini sözde eleştirerek "neden kendilerinin seçilmesi gerektiğini" anlatmaya çalıştı. Eski yönetim adına Arzu Çerkezoğlu yönetiminde oldukları zamanın kısa olduğunu, seçimler ve katliamlar süreciyle karşılaştıklarını söyleyerek "eksik kalan bazı şeyleri" hayata geçirebilmek için bir dönem daha görevde olmaları gerektiğini savundu. Yönetimi eleştirenler ise "DİSK'i DİSK yapan değerlerin yok olduğunu" söyleyerek kendilerinin bu değerlere sahip çıkacağını iddia etti.

Tartışmalardan biri de sendikal barajın altındaki "küçük sendikalarla" DİSK içinde gerekli maddi ve manevi dayanış-

manın olmaması eleştirisiydi. Tartışmalardan yansıyanlar DİSK'in başında bulunanlar ve dışında kalan bir dizi sendika arasında önceki seçimlerden bu yana oluşan "bölünmenin" devam ettiğini ve edeceğini gösterdi.

Tabii ki kıdem tazminatının gaspı ve Özel İstihdam Bürosu saldırıları gibi işçi sınıfının yakıcı gündemleri de konuşmalarda belli bir yer tuttu. Ancak bu sorunlar karşısında nasıl bir mücadele hattı izleneceği ve bu saldırıları durdurmak için DİSK'in topyekûn bir karşı koyuşu somutla nasıl örgütleyeceği ise havada kaldı. Yani bu konularda konuşulanlar bir temenni olmaktan öte bir karşılık bulmadı.

Zira genel olarak böyle bir niyet de yoktu. Bütün hesaplar, kulisler, pazarlıklar yönetimin kimler tarafından oluşturulacağına kilitlenmişti.

Öyle ki, sınırlı sayıda sunulan önerge, oluşturulan Tüzük Komisyonu'nun belirlediği çerçevede ya kabul edildi ya da reddedildi. DİSK içindeki Kadın Komisyonu çalışmasının tüzüksel güvenceye alınması önergesinde yaşanan ise bu duru-

mu daha net ortaya koydu. Komisyonun reddetmesi üzerine önergeyi sunanlar duruma itiraz ederek bir konuşma yaptı. Bunun üzerine kimse önergenin ne olduğunu anlamadan oylama yapıldı ve öneri kabul edildi. Çok geçmeden neyin kabul edildiğini anlayanlar (Başta Lastik-İş) oy sayımına itiraz ederek yeniden oylama yaptırdı ve öneri reddedildi.

Seçimlerin yapıldığı son gün ise, Adnan Serdaroğlu ve Arzu Çerkezoğlu arasındaki diyaloglarla birlikte gergin bir havada geçerken, Serdaroğlu salonu terk etti ve adaylıktan çekildiğini açıkladı.

MUHASEBE YAPILMADI, ÖZELEŞTİRİ VERİLMEDİ

DİSK'in 14. Genel Kurulu'ndan bu yana geçen 3 yıl zarfında sınıf hareketi açısından çok önemli gelişmeler, sınıfa yönelik son derece kapsamlı saldırılar gündeme geldi. 44 taşeronun olduğu Greif'te örgütlenmeyi başaran işçiler sendikal ihanetle karşılaştı, Birleşik Metal-İş üyelerinin grevi yasaklandı, kıdem tazminatının gaspı ve esnek çalışmaya

yönelik kapsamlı saldırılar gündemde. Tüm bunlar karşısında DİSK'in başında bulunanlar her fırsatta dillerinden düşürmedikleri "DİSK'in tarinine uygun hareket etmek"ten fersah fersah uzakta bir pratik sergilediler. Greif'te sendikal ihanete kol kanat gerekirken sınıfa yönelik saldırılar karşısında ise göstermelik açıklama ve eylemlerden öteye geçemediler. Sözde grev kararları ise tabanda hiçbir çalışmaya konu edilmediği için havada kaldı. DİSK'e bağlı Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu'nun "Grev kararını KESK açıklamasından öğrendim" sözü ise fazla söze gerek bırakmıyor.

Öte yandan mevcut yönetimi eleştiren Birleşik Metal-İş ise bu süreçte grev yasakları karşısında direniş kararlılığı gösteren işçileri ezerek fabrikalara gönderirken Metal Fırtınası ile ayağa kalkan işçiler onların yapamadığını yaparak fiili grevlerle haklarını aradılar. Ama DİSK'in başında bulunanlar da Birleşik Metal-İş'e egemen anlayış da bütün bunların özeleştirisini yapmayı bırakalım, bu konulara değinmedi bile.

Genel kurultan yansıyanlar DİSK ve bağlı sendikalara egemen olan zihniyetlerin birbirinden farksız ve DİSK'in kuruluş değerlerine tamamen yabancı anlayışlar olduğunu bir kez daha ortaya serdi. Ve ne yazık ki işçi sınıfının ihtiyaçlarına yanıt üretmekten ve sınıfa yönelik saldırılara karşı koyabilecek bir yaklaşımdan hayli uzakta olduklarını gösterdi.

İşçi sınıfının söz, karar, yetki hakkı ve fiili-meşru mücadele çizgisi DİSK'e egemen olmadığı sürece DİSK'i DİSK yapan değerlerden söz etmek mümkün olmadığı gibi DİSK'in üzerine düşen rolü oynaması da mümkün olmayacaktır.

Oya Baydak'a polisi saldırttılar

DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası'nda işten atılan ve DİSK'in İstanbul Şişli'deki merkez binasında direnen Oya Baydak ve Devrimci İşçi Hareketi, 12 Şubat'ta DİSK Genel Kurulu'nun düzenlendiği Pendik Green Park Otel'i'nin önüne yürüyüş yaptı.

Genel kurula alınmayan, otelin önünde "DİSK/Genel-İş beni işten attı. İşimi geri istiyorum" pankartıyla DİSK

yönetimini protesto eden Baydak ve beraberindeki DiH'lilere, 'sendikacıların şikayetiyle' polis saldırdı. Polis saldırısında 5 kişi gözaltına alındı.

Oya Baydak ve DiH'liler, gece de çadır kurup iki gün boyunca bekleyişlerini sürdürdüler.

Öte yandan, genel kurul salonuna giren bir DiH'linin de salondan çıkarıldığı belirtildi.

DOSYA

TKİP V. Kongresi sunumlarından...

Sınıf çalışmasının sorunları

Gelenin yerde tüm yetersizliklerine rağmen partimiz sınıf çalışmasında küçümsenmeyecek bir deneyim ve birikime sahiptir. Son bir yılı aşan süreçte Greif Direnişi, yasaklanan metal grevi ve son metal eylemliliğine müdahalesi, tam da bu deneyim ve birikimin bir ürünü oldu. Sınıf hareketinin gelişimi açısından büyük bir önem taşıyan bu üç eylemli süreç, hem sınıf çalışması alanındaki üstün ve güçlü yanlarımızı, hem de sorunlarımızı, yetersizliklerimizi ve zayıflıklarımızı bir kez daha ortaya koydu.

Siyasal mücadele alanına çıktığımızdan bugüne, sınıf çalışmasının sorunlarını kapsamlı tartışma ve değerlendirmelere konu ediyoruz. Sınıf hareketinin bilinç ve örgütlenme planındaki belirgin zayıflığı, tüm çıkış arayışlarına rağmen bir türlü ileri bir mecraya sıçrayamaması, sınıf çalışması alanında mesafe almamızı zora soktu. Sabır ve soluk gerektirdiği bilinciyle hareket etmeye çalışsak da, harcadığımız emeğin elle tutulur sonuçlar üretmemesi, çalışmayı ilerletmede belirgin bir zorlanmaya yol açtı. Yine de parti olarak bu sorunun üzerine gittik, nesnel geriliği öznele müdahaleyle aşmaya çubuk büküldük. Bu çerçevede, oynamamız gereken rolü oynamadan sınıf hareketinin ileriye taşınmayacağı konusunda parti saflarında bilinç açıklığı yaratmaya çalıştık. Greif Direnişi'nden son Metal Fırtınası'na, partinin sınıf hareketine müdahalede son dönemde gösterdiği başarı bunun bir ürünü oldu. Yılları bulan inatçı çaba, buna eşlik eden sabır ve soluk, gelenin yerde nihayet sonuçlarını göstermeye başladı.

Greif Direnişi, sınıf çalışmamızın yılları bulan birikimi üzerinden bir ileriye sıçrayışın ifadesi oldu. Etkili bir devrimci öncü müdahaleden, bu sayede yaratılan güçlü taban örgütlülüğünden ve fiili meşru mücadele çizgisinden alınan güçle, Greif'te örnek bir direniş pratiği sergilendi. Böylece sınıf hareketinin önünü açan ve partinin sınıf çalışmasına yeni bir düzeyde yol gösteren önemli bir deneyim yaşandı.

Metal eylemliliğine ise daha çok devrimci politikanın, uygun araç ve yöntemleri kullanabilmenin, yanı sıra cüretli bir pratik inisiyatif gösterebilmenin olanakları üzerinden anlamlı müdahaleler gerçekleştirdik. Ancak fabrika zemininde kendini önden var eden elle tutulur bir çalışmadan ve dolayısıyla taban örgütlülüklerinden yoksunluk, doğal olarak müdahalemizin sınırlarını da belirledi.

Greif gibi başarılı bir fabrika çalışmasıyla örgütlü bir mevzi yaratarak örnek

Sorunumuz bir bakış açısı sorunu değil, fakat başarılı pratik müdahale sorunudur. Yapmamız gereken bizzat pratiğin içinde sorunu çözebilmektir. Başarılı bir çalışmanın hedefli ve yöntemli bir yönelimden geçtiği konusundaki tüm açıklıklarımıza rağmen, yaşadığımız kaçınılmaz zorlanmalar, pratikte yüklenme irademizi zayıflatıyor. Bunu açık yüreklilikle tespit etmek ve kararlılıkla üzerine gitmek durumundayız.

bir direnişe önderlik etmiş olmak, metal grevi sürecinde üzerimize düşeni yapmaya çalışmış bulunmak, özellikle son Metal Fırtınası'nda politik yönlendiricilik planında son derece anlamlı bir pratik sergilemiş olmak, tüm bunlar bir arada partinin sınıf çalışmasında kendi sınırlarını aşmakta olduğunun önemli işaretleridir. Yine de bu anlamlı adımlar, sınıf çalışması alanındaki sorunlarımızın, zayıflık ve yetersizliklerimizin artık geride kaldığı anlamına gelmemektedir.

Son yıllarda sınıf çalışmasına ilişkin tüm değerlendirme ve tartışmalarımızda hep bir eşiğe gelip dayandığımız tespitini yaptık. Greif gibi, somut pratiği üzerinden önümüzü açan son derece önemli bir deneyime rağmen, hala da bu eşiği aşabilmiş sayılmayız. Perspektif planında parti saflarında taşınan tüm açıklıklara rağmen, hedeflenen çizgide bir pratiği örgütlenme başarısını halihazırda gösteremiyoruz. Çalışmamız ağırlıklı olarak sınıf zeminine oturmuş olsa da, geçmişten bugüne tartıştığımız sorunlar önemli ölçüde sürüyor. Yönelim planındaki tüm çabalara rağmen, hedef fabrikalarda/temel sektörlerde derinleşen, mevziler yaratmaya kilitlenen bir çalışmada hala da ciddi zorlanmalar yaşıyoruz. Genelde yerel örgütlerimiz belirledikleri hedefler üzerinden istikrarlı ve kararlı bir yüklenme iradesi ortaya koymakta zayıflıklar sergiliyorlar. Bir dönem saptanan hedefler üzerinden bir ısrar gösterilse de, sonuç almada yaşanan zorlanma, bir süre sonra bu hedeflerin giderek pratikte bir yana bırakılmasına yol açabiliyor.

Bu zayıflığın gerisinde, son yıllarda döne döne tartıştığımız sınıfa dönük "çalışma tarzımız" duruyor. Greif gibi pratikte pek çok açıdan yol açıcı bir deneyime rağmen, parti saflarında "yeni Griefler"i yaratma ruhundan, bunun

EKİM

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!

Sayı: 299, Şubat 2016

Şubat 2016 EKİM 11

TKİP V. Kongresi sunumlarından...

Sınıf çalışmasının sorunları

Gelenin yerde tüm yetersizliklerine rağmen partimiz sınıf çalışmasında küçümsenmeyecek bir deneyim ve birikime sahiptir. Son bir yılı aşan süreçte Greif Direnişi, yasaklanan metal grevi ve son metal eylemliliğine müdahalesi,

öncü müdahaleden, bu sayede yaratılan güçlü taban örgütlülüğünden ve fiili meşru mücadele çizgisinden alınan güçle, Greif'te örnek bir direniş pratiği sergilendi.

yansıması hedefli ve yöntemli bir yüklenmeden henüz söz edebilecek durumda değiliz. Yönelim planında geçmişe göre daha ileri bir noktada olsak da, sınıf çalışmasında belli bir rutini aşmamak, hala da temel zaafiyet noktamız olmayı sürdürüyor. Dolayısıyla sınıf çalışmasında "tarzımız" hala da sorgulanması gereken en önemli zayıflık alanlarımızdan biri olarak duruyor önümüzde.

Bu sorgulama her bir yerel alanın pratiği üzerinden yapılmak durumunda. Zira, yetersizlik ve zayıflıklarımızı tanımlamak planında değil pratikte nasıl aşacağımız noktasında sorun yaşıyoruz. Yapılan onca müdahale ve tartışmadan, Greif gibi bir deneyimden sonra, çalışma tarzımız şöyle olmalı, fabrika çalışması şöyle yürütülmeli vb. demenin bir anlamı yok artık. Bu açıdan yapılması gerekenler fazlasıyla açıklığa kavuşmuş durumda. Bunları pratikte neden hayata geçiremediğimizi, öznele planda nelerin önümüzü kestiğini dönüp tartışmak, çeşitli yönleriyle bunları irdelemek durumundayız. Saptadığımız hedefler isabetli mi? Toplam faaliyetimizi örgütlerken güçlerimizi önceliklerimize uygun olarak konumlandırıyor muyuz? Saptadığımız hedeflere dönük özgün, somut, ayrıntılı ve bütünlüklü bir müdahale planımız var mı? Yaptığımız planlamaları ortaya çıkan yeni durumlar karşısında gereğince gözden geçiriyor muyuz? Rutini aşan özgün bir çalışmayı nasıl örgütleyebiliriz? Öncelikle hangi araç, yol ve yöntemleri kullanmalıyız? vb. Tüm bu soruları sürekli biçimde sorabilmeli, önümüzü açacak yanıtlarını bulabilmeliyiz.

Gelenin yerde sorunumuz bir bakış açısı sorunu değil, fakat başarılı pratik müdahale sorunudur. Yapmamız gereken bizzat pratiğin içinde sorunu çöze-

bilmektir. Başarılı bir çalışmanın hedefli ve yöntemli bir yönelimden geçtiği konusundaki tüm açıklıklarımıza rağmen, yaşadığımız kaçınılmaz zorlanmalar, pratikte yüklenme irademizi zayıflatıyor. Bunu açık yüreklilikle tespit etmek ve kararlılıkla üzerine gitmek durumundayız.

Bu yeni tutumun bir parçası olarak, yerel örgütler, partiye düzenli olarak saptadıkları hedeflere yönelik olarak nasıl bir çalışma yürüttükleri konusunda düzenli raporlar vermelidirler. Bunlar basitçe bir pratik faaliyet dökümü değil, fakat somutta nasıl özgün bir müdahale pratiği sergilediğimizi, hangi yol, yöntem ve araçları kullandığımızı, bu müdahalelerle neyi hedeflediğimizi ortaya koyan raporlar olmalıdır.

SON BİR YILIN ÜÇ EYLEMLİLİK SÜRECİ

Son bir yılın üç eylemlilik süreci;

- Devrimci müdahalenin/önderliğin tayin edici rolünü...

- Stratejik fabrikalarda mevziler ya da dayanak noktaları yaratmanın önemini...

- Taban dinamizmi/tabana inisiyatif/tabana demokrasisine dayalı bir örgütlenmenin yakıcılığını...

- Yasallık cenderesi aşılmadan, fiili meşru mücadele yolu tutulmadan sınıf hareketinde mesafe alınamayacağını...

- Sendikal anlayışın ve yapılanmanın temelden aşılması, sendikal örgütlenmenin işyerlerine taşınması, fabrika örgütlenmesi tabanına oturtulması gerektiğini açıklıkla ortaya koydu.

Etkili bir devrimci önderlik müdahalesinin ürünü olan Greif, fiili meşru mücadele ile taban iradesine dayalı bir örgütlenmenin gücüne, sendikal bürokrasi gerçekliğine ve sendikal örgütlenmenin nasıl ele alınması gerektiğine açıklık getirdi. Somut pratiği üzerinden nasıl bir

örgütlenme ve mücadele çizgisi, nasıl bir sendikal örgütlenme ve çalışma sorunu- nu somutlayan son derece öğretici bir deneyim oldu.

Metalde yaşanan büyük hareketliliklere müdahalemiz ise, bu alandaki güç ve olanaklarımızın belirgin sınırlılığına, fabrika eksenli belli mevzilerden yoksunluğa rağmen, devrimci politikanın, bu çerçevede kullanılan araç ve yöntemlerin oynayabileceği rolü gösterdi.

Son bir yılda sınıf hareketi cephesinde partiyi bir odak olarak öne çıkaran bu direniş ve eylemlilikler, öte yandan sınıf çalışmamızın sorunlarına da ışık tuttu. Bu sürecin derslerini ve deneyimlerini irdeleyerek, mesafe almamızı engelleyen zaaf ve yetersizliklerimize yüklenmeyi başarabilirsek eğer, bugün sınıf çalışmasında dayanmış bulunduğumuz eşiği de çok geçmeden aşabiliriz. Bunun imkanlarına fazlasıyla sahibiz.

STRATEJİK FABRİKALARDA MEVZİLER YARATMANIN TAYİN EDİCİ ÖNEMİ

Greif'teki başarının gerisinde devrimci önderlik müdahalesi ile güçlü bir örgütlü mevzinin yaratılabilmiş olması vardı. Metal eylemliliklerinde ise bu aynı alandaki zayıflığın sonuçları yaşandı. Metal süreçlerine kimi olanaklar ve devrimci politika üzerinden gerçekleşen müdahalemiz çok anlamlı olsa da, büyük metal fabrikalarında mevzilere sahip olamamak müdahalemizin sınırlarını belirledi. Stratejik önem taşıyan fabrikalarda yoğunlaşan ve derinleşen, örgütlü mevziler yaratmayı hedefleyen bir çalışmanın tayin edici önemi bir kez daha açığa çıktı.

Eğer Bursa'da stratejik birkaç fabrikada bu bakışın yön verdiği bir çalışmayı örgütleyebilmiş, dayanabileceğimiz birkaç elle tutulur mevzi yaratabilmiş olsaydık, süreci ilerletmede bugünkü zorlanmayı yaşamayacaktık. Kuşkusuz güç ve olanaklarımızın sınırlılığına rağmen sınıf hareketinin önünü açmak açısından tartışmasız bir başarıya imza attık. Ortaya çıkan imkanları değerlendirmek çerçevesinde parti çalışması açısından çok yönlü irdelenmesi gereken bir müdahale pratiği sergiledik. Elbette bir rastlantı olarak değil, sektöre dönük çalışmamız, bunun bir sonucu olarak işçilerle belli bağlara sahip olmamız sayesinde bunu başardık. Fakat izlenen isabetli politika ve kullanılan uygun araçlar ne olursa olsun, sınırlı işçi ilişkileri üzerinden bu çapta bir sürece müdahalenin belli sınırları olması kaçınılmazdı. Oysa temel çalışma alanlarımızda önden iyi

hazırlanmış belli mevzilere sahip olabilseydik, müdahalemiz pekala bambaşka sonuçlar yaratabilecekti.

Sınıf içinde güç haline gelebilmek, faaliyet yürüttüğümüz alanlarda sistematik ve sürekli bir gündelik siyasal çalışmayla stratejik önem taşıyan belli fabrikaları şu veya bu düzeyde tutabilmekten geçiyor. Yöneldiğimiz fabrikalarda zamansız bir direnişi örgütlemek, bir an önce sendikalaşmak vb. kaygılarla değil, hedefli, sistemli ve sürekli bir gündelik çalışmayla belli dayanaklar yaratmayı başarabilmek durumundayız. Yeni Greifler yaratmayı, her şeyden önce örgütlü mevziler yaratmak olarak ele almalıyız.

SINIF HAREKETİNE DEVRİMCİ MÜDAHALE

Değerlendirmelerimizde Greif Direniş'nin sınıf hareketinde yeni bir dönemin önünü açtığı tespitini yaptık. Son bir yıllık süreçte birçok işçi direnişi üzerinden bunu somut olarak görmüş de olduk. Yasaklanan metal grevi sürecinde yükseltlen şiarlar ve ortaya konulan eylem biçimleri, Greif Direniş'nin sınıf hareketi üzerindeki etkisini dolaysız olarak ortaya koydu. Metal Fırtınası'nın sendika bürokrasisini devre dışı bırakarak fiili-meşru mücadele yolunu tutması, açılan yoldan başlayan yeni dönemin bir başka göstergesiydi. Ama fabrika zeminine oturan bir devrimci öncü müdahaleden, onun yön verdiği bağımsız taban örgütlülüğü ve inisiyatifinden yoksunluk koşullarında,

bu türden eylemlerin sınırlarını ve karşı karşıya kaldıkları sorunları da görmüş olduk.

Greif Direniş'i deneyimi bize fabrika eksenli çalışmanın kapsamını ve gereklerini açıklıkla göstermiştir. Parti için sorun bu deneyimi tüm çalışmasında gözetmek, onu tüm parti çalışması için genelleştirmektir. Her şey bu çizgide ne yapabileceğimize, Greif Direniş'nin

mücadele ve örgütlenme çizgisini sınıf hareketi bünyesinde ne denli yaygınlaştırabileceğimize sıkı sıkıya bağlıdır.

Sınıf cephesinde son bir yıllık süreçte yaşanan hareketlilik, özellikle de Metal Fırtınası, azgın sömür ve ağır çalışma koşullarına karşı sınıf saflarında biriken tepki ve hoşnutsuzluğun dışavurumu oldu. Öncelikle Türk Metal çetesine yönelerek bu gerici odağa büyük bir darbe vuran ve toplum çapında etki yaratan metal eylemliliği, aynı zamanda sınıfın bilinç ve örgütlülük planındaki zayıflığını, gerici düzen ideolojileri ile kuşatılmışlığının boyutlarını da tüm açıklığıyla ortaya

serdi.

Yasallık cenderesinin aşılması, dolayısıyla fiili meşru mücadele çizgisi, Greif'in en önemli üstünlüklerinden biri oldu. Fabrika işgal edildi ve bu eylem tarzına cepheden sahip çıkıldı. "İşgal, grev, direniş!" şiarı bunun ifadesiydi. Bütün bir sürece devrimci direniş çizgisi yön verdi. Elbette bu, devrimci bakış açısının yön verdiği bir önderlik müdahalesi sayesinde başarılabildi. Örgütlenme ve direniş süreci boyunca düzenin yasalarının değil sınıf mücadelesinin yasalarının esas alınması gerektiği sürekli vurgulandı. İşçilerde bu bilinç geliştirilmeye çalışıldığı içindir ki, direnişçilerde eylemin meşruiyetine tam bir inanç vardı.

Yasaklanan metal grevinde işçiler "İşgal, grev, direniş!" sloganını yükselterek, fiili meşru mücadele üzerinden Greif'in yolunu tutmak istediler. Ama devrimci bir önderlikten ve taban örgütlülüklerinden yoksundular. Bundan dolayıdır ki bürokratik sendikal cendereyi aşamadılar.

Son metal eylemliliğinde üretimin durdurulması ve fabrikayı terk etmeme eylemlerinin yayılması, sınıf hareketi cephesinden son derece önemli bir gelişme oldu. Ancak, hiç değilse belli fabrikalarda devrimci önderlik müdahalesine dayalı asgari bir ön hazırlıktan, taban örgütlülüklerinden yoksunluk koşullarında, eylemlilik sürecine belirgin zayıflıklar eşlik etti. Bu zayıflıkları ve buna müdahalemizi irdelemek, geleceğe dönük dersler çıkarabilmek açısından önem taşıyor.

Metalde hareketlilik nesnel dinamikler üzerinden patlak verdi. Türk Metal çetesine karşı yıllardır biriken öfke ve tepki bu kez daha güçlü bir biçimde dışa vurdu. Ancak bilinç ve örgütlenme planındaki gerilik birçok yönüyle eylemliliğe yansıdı. Devletin kolluk kuvvetleri ve fabrika yönetimi karşısında zayıflık bunun en göze batan örnekleri arasındaydı.

Öncü bir Renault işçisinin anlattıkları bu açıdan dikkate değer. Fabrikada kaldıkları sürecin bir süre sonra tam bir işkenceye dönüştüğünü, kendilerinin fabrikada hayvanların dahi kalamayacakları denli dar bir alana kapatıldıklarını, tualete giderken dahi izin almak zorunda bırakıldıklarını söylerken, buna tutum alınmamasına duyduğu tepkiyi ortaya koyuyor söz konusu işçi. İhtiyaçlarını karşılamak için dışarı çıkan işçiler tekrar içeriye giremiyorlar, içerdeki işçilerin aileleri ile görüşmelerine sınırlamalar getiriliyor ve işçiler tüm bunları edilgen biçimde kabullenebiliyor.

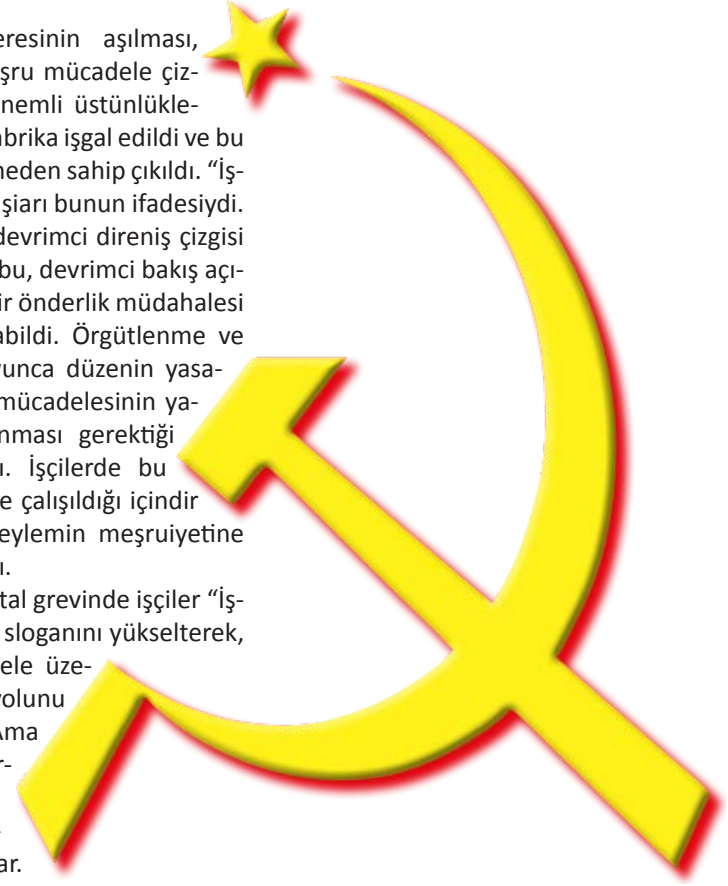
Elbette, zaman zaman yaşadığı çıkışlara rağmen ciddi mücadele süreçlerinden geçmeyen, gerici düzen ideolojileri ile kuşatılmış, devlet, düzen, sermaye gerçekliğine ilişkin ciddi yanılsamalar içinde olan, taban örgütlülüklerinden

yoksun bir işçi kitlesinin sergilediği zayıflıklar anlaşılabilir. Bu verili durum, tam da bizim sınıf çalışmamız açısından, sınıfa müdahale pratiğimiz açısından önem taşımaktadır. Bu verilerden çıkarmamız ve bundan böyle çalışmamızda hesaba katmamız gereken önemli sonuçlar var.

Nesnel dinamikler üzerinden patlak veren, asgari bir ön hazırlıktan/örgütlülüğten yoksun olan metal türü eylemliliklere müdahalemizde Greif'te somutlanan örgütlenme ve direniş çizgisinin propagandasını güçlü bir biçimde yapabilmek durumundayız. Önemli olan, bu tür bir müdahaleye o gün için pratikte ne kadar yanıt alacağımız değil, sınıfın bilincinin geliştirilmesinde zamanla oynayacağı roldür. Sınıfın mücadele içinde eğitimi, eylemliliğin kendiliğinden geliştirdiği sınırlı bilinç üzerinden değil, fakat sözü edilen zayıflık ve yetersizliklere sistemli müdahalelerle sağlanabilir.

Metal sürecinde sınıfın eylemi ile bilinci ve örgütlenmesi arasındaki açının büyüklüğü, devrimci müdahalenin olağanüstü önemini ortaya koymuştur. Müdahalemizde elbette bu açığı gözetmek durumundayız. Ancak verili geriliği gözetmek adına politik müdahale planında yapılması gerekenlerden geri durma zayıflığına düşmemeliyiz.

İşçi birliğinin metal eylemliliğine müdahalesinde sosyal medyanın kullanımı küçümsenmeyecek bir rol oynadı. Ancak bunun etkili kullanımında belli zayıflıklar yaşandı. Bu olanağın aynı zamanda işçilerin bir kürsüsü olarak kullanılması son derece anlamlı olsa da, sınıf bilincinin verili geriliği nedeniyle, geri anlayışların ve söylemlerin taşıyıcılığını yapmak durumunda kaldığı da açıktır. Bu durum anlaşılır olmakla birlikte, bilinçli müdahalelerle dengelenebilir ve bu da işçilerin

eğitiminde önemli bir rol oynardı. Güç ve olanaklarımızın sınırlılığı koşullarında bunda yetersiz kaldık. Fakat yanı sıra işçilerin bilincinin düştüğümüzün ötesindeki geriliği de bizim müdahalemizi sınırlandırdı. Eylemlilik sürecine sosyal medyanın yanı sıra işçi birliğinin özel sayılarıyla, bildirilerle vb. müdahale edebildik, etmeliydik. Sorun güç ve olanaklarımızın sınırlılığından da çok bunun öncelikli bir ihtiyaç olarak görülmemesi üzerinden yaşandı.

Elbette sınıfın bilinci eylemli süreçler içerisinde gelişecektir. Ama tam da böyle süreçlerde devrimci önderlik müdahalesi apayrı bir önem taşımaktadır. Patlak veren bir direnişe ya da hareketliliğe müdahalemizde, geri bilincin ürünü tutumların üzerine kuşkusuz dikkatli bir biçimde gitmeli fakat zaafırları açıkça ortaya koymaktan geri durmamalıyız.

Metalde üretimi durdurma, fabrikayı terk etmeme verili gerilik koşullarında oldukça ileri bir eylemlilik olsa da, polis denetimini kabullenmek gibi ciddi bir zayıflığın yanı sıra, diğer işçi direnişlerinde gözlemlenmeyen başka bazı geri tutumlar da sergilendi. Direnişi kendilerine destek sunan ilerici güçlere kapatma, kapitalist patronları hedef almaktan kaçınma vb. türden yaklaşımların üzerine gidebilmek durumundayız. Sınıfın geriliklerine vurmadan mesafe alamayız.

Metal türünden önemli sınıf hareketlilikleri nesnel dinamikleri üzerinden patlak veriyor. Ön hazırlık düzeyiniz sizin müdahalenizin de sınırlarını belirliyor. Son metal eylemliliğine müdahalelerimizde bu sınırlarla yüz yüze geldik. Bu süreçte sınıf hareketinin önünü açmak noktasında çok önemli bir rol oynasak da, tam da bu nedenle daha ileriye taşımak ve sonuçlarını devşirmek noktasında doğallığında yetersiz kaldık.

Devrimci bir işçi hareketinin gelişimi açısından fabrika zemininde politik müdahale, önümüzdeki dönemde yoğunlaşmamız gereken öncelikli sorun alan-

larımızdan biridir. Toplumun temel gündemleri üzerinden sürekli ve sistemli bir politik ajitasyon ve propagandanın yanı sıra, sınıflar, sermaye, düzen, devlet vb. gerçekleri ele alan bir aydınlatma faaliyeti gündelik siyasal çalışmamızda ağırlıklı bir yer tutabilmek durumunda.

EYLEMLERDE GENÇ İŞÇİLERİN OYNADIĞI ROL

Son üç eylemlilik; işçi sınıfının verili geriliği, gerici düzen ideolojileri tarafından kuşatılmışlığı vb. genel değerlendirmelerin ötesine geçip, onun gerçekliğini daha yakından görmemizi sağladı.

Bu eylemliliklerde sınıfın genç kuşakları çok önemli bir rol oynadılar. Dinsel gericiğin ve şovenizmin açıkça dışı vuran etkilerine rağmen, yaşadıklarının bir kader olmadığının bilincinde olan, azgın sömürü ve ağır çalışma koşullarına boyun eğmek istemeyen, mücadele etme ve direnme eğilimi güçlenen bir işçi kuşağı bu.

Bu konuda bazı kısa gözlemleri şöyle sıralayabiliriz:

- Greif'te genç işçilerin oynadığı öncü rolü biliyoruz.

- '98'deki metal çıkışının ardından atılan eski bir öncü Renault işçisi, o günkü hareketlilik ile bugünkünü kıyaslarken, bugünkü başarının gerisinde Renault'da değişen işçi yapısı olduğunu, mücadeleciler bir yeni genç kuşağın bu süreçte önemli bir rol oynadığını söylüyor.

- Dinsel gerici kuşatmanın etkilerinin

Elbette sınıfın bilinci eylemli süreçler içerisinde gelişecektir. Ama tam da böyle süreçlerde devrimci önderlik müdahalesi apayrı bir önem taşımaktadır. Patlak veren bir direnişe ya da hareketliliğe müdahalemizde, geri bilincin ürünü tutumların üzerine kuşkusuz dikkatli bir biçimde gitmeli fakat zaafırları açıkça ortaya koymaktan geri durmamalıyız.

en ağır biçimde yaşandığı Tofaş'ta direniş, direnişin öncülerinden biri haline gelen genç bir işçinin, işçilerin direnişten geri durmalarını protesto etmesi ve Türk metal temsilcilerine karşı sloganları yükseltmesi ile başlıyor. Kendisiyle yapılan röportaj, çevresindeki genç işçilerin baskı, sömürü ve ağır çalışma koşullarına

karşı büyüyen öfkelerini ve mücadele eğilimini yansıtıyor.

- Yasaklanan metal grevi sürecinde yapılan değerlendirmelerimizden yansıyan da, mücadele kararlılığı sergileyerek hareketin önünü tutanların genç işçiler oldukları yönündedir... Cengiz Makina, Ejot vb. fabrikalardaki dinamizmin gerisinde onlar var...

Binlerce işçinin çalıştığı büyük stratejik işletmelerde azgın bir sömürü ile yüz yüze kalan bu genç işçilerin önemli bir kesimi endüstri-meslek lisesi mezunu. Sosyal medyayı özel bir ilgi ile izliyorlar ve nispeten başarıyla kullanabiliyorlar. Genç olmalarından kaynaklı daha ataklar, tepkilerini daha rahat ortaya koyabiliyorlar.

Tofaş, Renault, Ford Otosan, Türk-Traktör, Arçelik, Bosch, Mercedes vb. büyük işletmelerde modern teknoloji kullanılıyor, dolayısıyla meslek lisesi mezunu kalifiye işgücüne ihtiyaç duyuluyor. Sürekli bir sirkülasyon olduğu söyleniyor. Mesailerle yüklü çok ağır çalışma koşulları nedeniyle fiziki olarak tüketilen ve çok düşük ücret alan işçilerin bir bölümü iş bırakıyorlar. Onların yerini kapıda bekleyen yeni genç işçiler dolduruyor.

Daha eski işçiler ile genç işçiler arasında büyük bir ücret makası var. Örneğin Türk Traktör'de eski işçilerin saat ücreti 10,5, yeni genç işçilerin 5,5 TL. Dolayısıyla genç işçilerin kaybedecekleri çok fazla bir şey yok. İşten atılma korkusunu çok fazla yaşamıyorlar, bu ücrete razı oldukları sonra kalifiye işçi olarak nerede olsa iş bulurum diye bakıyorlar ve eylem dönemlerinde buradan gelen bir rahatlıkla hareket ediyorlar.

Büyük işletmelerde çalışan bu genç işçi kuşağı ile onlara kalifiye işçi sağlayan meslek liseleri sınıf çalışmamızda nereden mesafe alabileceğimizi gösteriyor.

Lise çalışmamızın öncelikli hedefinin meslek liseleri olması gerektiği bakışına sahip olsak da, bugünkü zayıflığımız koşullarında nerede ilişki bulursak oraya yöneliyoruz. Yerel örgütlerimiz yeni dönemde lise hedeflerini saptarken, stratejik fabrika hedeflerini gözetenek belli meslek liselerini özel bir yönelimin konusu yapabilmek durumundalar. Buradan mesafe aldığımızda, stratejik işletmelerde içerden konumlanma sorunu da birkaç yıl içinde çözülecektir.

METAL SÜRECİNDE SOSYAL MEDYANIN ROLÜ

Metal eylemlilikleri sürecinde işçi birliği sayfasının işçileri etkileme ve hareket geçirme noktasında oynadığı rol, sosyal medyanın kullanımına yeni bir gözle bakmayı gerektiriyor.

Metal eylemliliğine müdahale elbette salt sosyal medya üzerinden sağlanmadı. İşçi birliği gibi bir platform/sektörel çalışma ile fabrikalarla belli bağlara/işçi ilişkilerine sahip olmasaydık, kendi başına sosyal medya üzerinden başarılı bir müdahale gerçekleştiremezdik. Ancak önden de metal işçilerinin ilgi gösterdiği, iletişim halinde olduğu bu sayfa olmasaydı, hareketliliğe yön vermek ve etkisini yaymak da bu kadar kolay olmazdı.

Başlangıçta burjuva medya bir yana sol çevrelerin dahi görmezden geldiği hareketlilik sesini bu sayfa üzerinden duyurdu. Bursa'nın tüm yerel gazeteleri haberlerini işçi birliği sayfasında yer alan haberler, açıklamalar vb. üzerinden verdiler. İşçiler diğer kentlerdeki işçilere çağrılarını buradan yaptılar, mesajların yanı sıra resimler, videolar gönderdiler, fabrikalarındaki gelişmeleri aktardılar, vb... Bu sayfa gerçek bir işçi kürsüsü, bilgilendirme, iletişim ve etkileşim aracı haline geldi. Tüm gelişmeler, eylem haberleri vb. anında sosyal medya üzerinden yayıldı. Eylemliliğin güçlü olduğu süreç boyunca yüz binlerce insan bu sayfaya giriş yaptı. Sadece işçiler de değil, toplumun çok değişik kesimlerinden insanlar...

Hem işçi birliğinin müdahalesinde hem de hareketliliğin değişik kentlere ulaşmasında ve yayılmasında bu sayfa çok önemli bir rol oynadı.

Böylesine etkili bir araca sahip olan işçi birliğinin bunu ne kadar başarıyla kullandığını ayrıca tartışmak gene de bir ihtiyaç. Fakat sınırlı güç ve olanaklara rağmen son derece anlamlı bir müdahalenin taşıyıcılığını yaptığı tartışmasız. Yeni kuşak genç işçilerin sosyal medyaya duydukları ilgi de bunu kolaylaştırdı.

Bu deneyim, elbette olmazsa olmaz olan diğer müdahale araçlarıyla birlikte sosyal medyanın etkili bir biçimde kullanılabileceğini gösteriyor. İşçiler kendi fabrikaları adına açılan facebook sayfalarına ilgi gösteriyorlar, tartışmalar yürütüyorlar. Petro-kimya gibi önemli işkollarının yanı sıra hedeflediğimiz fabrikalara dönük facebook sayfaları açarak, bunu müdahalemizde bir imkan olarak kullanabilir, işçileri etkileme ve ilişkilendirme kanalları yaratabiliriz. Başlangıçta anlamlı bir sonuç elde edemesek de, bir hareketlenme sürecinde önden sahip olunan bu aracın önemli bir rol oynayabileceğini gözlemliyoruz.

SENDİKAL MÜCADELE CEPHESİ

Ekim'in Ağustos 2004 tarihli "Sendikalar ve sınıf mücadelesi" başlıklı başyazısı, iktisadi mücadele ve sendikalar sorununa devrimci bakış, sendikal bürokrasinin işçi hareketi içinde oynadığı gerici rol, ekonomik mücadele-politik mücadele ilişkisi vb.'ne ilişkin yeterli açıklıklar sağlayan, bu alanda sınıf çalışmamıza güncel planda da yol gösteren, bu nedenle dikkatle incelenmesi gereken oldukça önemli bir metin. Denebilir ki bu metin bugün her zamankinden daha güncel, partili militanlar olarak onu dikkatle incelememiz şimdilerde her zamankinden çok daha gerekli. Zira genel olarak sendikalar, özel olarak bağımsız sendika sorunu, bu arada sendika bürokrasisine karşı mücadele sorunu, parti için artık çok daha pratik bir anlam ve önem kazanmış bulunmaktadır.

Metalde mevcut sendikalara karşı duyulan derin güvensizlik doğallığında bağımsız sendika yönelimini öne çıkardı. Türk Metal'e tepki üzerinden sendikal demokrasi talebi yükseltile de, fabrikalarda bunu hayata geçirecek taban örgütlülüklerinden yoksunluk en temel zayıflık alanı durumunda. Bu zemine oturmaman, gücünü buradan almayan bir sendikal örgütlülük yapısal bir zaafiyetle yüz yüze kalacaktır. İşçi kökenli yöneticilere sahip olmak ve sendikal işleyişe ilişkin ilkeleri formüle etmek bu zaafiyeti önlemek için hiçbir biçimde yeterli değil. Bu konuda açık ve net bir bakışa sahip olsanız da, bunu hayata geçirecek maddi zeminden yoksunluk koşullarında, yeni bir bürokratik bozulma çok geçmeden kendini gösterecektir. Hareketi tabandan örgütleyemediğiniz, ayaklarınızı bu zemine basamadığınız sürece, müdahale imkanlarınızın sınırlı kalması da kaçınılmazdır. Dolayısıyla, sürece müdahalede yüklenilmesi gereken öncelikli halka ta-

ban inisiyatifinin açığa çıkarılması, taban örgütlenmesinin oluşturulması ve geliştirilmesi, buna bağlı olarak taban demokrasisinin hayata geçirilmesidir.

Greif Direnişi, taban inisiyatifine ve demokrasisine dayalı bir örgütlenmenin gücünü ortaya koydu. Mevcut sendikal anlayışın ve yapılanmanın temelden aşılacak, sendikaların işyerlerine taşınması gerektiğini gösterdi. Sendika demek, her şeyden önce fabrika bünyesinde tabandan örgütlü bir işçi yapısı demektir. Böylece "söz, karar ve yetki"nin işçilerde olması demektir. Buradan mesafe almayan her sendikalaşma girişimi, kaçınılmaz olarak ciddi sorunlarla yüz yüze kalacaktır.

Kuşkusuz partimizin sınıf hareketine müdahalesi temelde fabrika merkezli bir siyasal müdahaledir. Sendikal örgütlenme ve çalışma bunun yalnızca bir alt unsurudur. Ancak sınıf hareketini kötürümleştirerek gelişmesinin önüne gerici bir barikat olarak dikilen sendikal bürokrasi engeli aşılamadan, bu alanda etkili bir mücadele verilmeden de sınıf hareketinin ileriye taşınamayacağı açıktır. Geric ve ayrıcalıklı bir bürokrasinin egemenliğindeki mevcut sendikalar, sadece işçilerin iktisadi çıkarlarını tek tek kapitalistlere peşkeş çekmenin değil, sadece şu veya bu işletmedeki mücadele dinamizmini boğmanın değil, fakat sınıf kurulu düzen ve sermaye sınıfı adına denetim altında tutmanın aracı olarak da iş görmektedirler. Bu temelde gerici politik bir misyondur ve altedilmesinin sorunlarına da buradan bakılmalıdır.

Devrimci bir sınıf hareketini geliştirebilmek için bir bütün olarak sendika bürokrasisine karşı etkili bir mücadele yürütmek zorundayız. Bu mücadelede "sendikal demokrasi" büyük bir önem taşıyor. Yalnızca sendikal demokrasi talebinin sınıfın en geri kesimleri tarafından bile yükseltilmesinden dolayı değil, daha önemlisi, taban dinamizmini açığa çıkarmada ve sendika bürokrasisine karşı etkili bir mücadelede oynayacağı rol nedeniyle... Devrimci bir sınıf hareketi yaratmanın sorunları çerçevesinde demokrasi sorunu/tabandan demokrasisi yükleneceğimiz en önemli halka olmak durumunda.

DENEYİMLERİMİZİN IŞIĞINDA VURGULANMASI GEREKEN BAZI NOKTALAR

* Sınıfa devrimci müdahale, sınıf çalışmamızın sorunları çerçevesinde kavranacak en temelli halkadır. Bugünün en temel ihtiyacı herhangi bir sınıf hareketi

değil, fakat devrimci bir sınıf hareketidir! Genelde sınıf çalışmamız, özelde de sınıfın hareketlendiği süreçler, bilinç ve örgütlenme düzeyi ne denli geri olursa olsun, devrimci bir sınıf hareketi geliştirme, sınıfla devrimci bir zeminde buluşma hedefi doğrultusunda etkili bir politik müdahalenin konusu olabilmelidir.

Bugün sınıf hareketinin gelişmesinin en önemli engellerinden biri, yaşadığı tüm eylemli süreçlere rağmen sınıfın yıllardır bir türlü aşılamayan geriliğidir. İşçi sınıfı sosyal varlık olarak güçlü fakat bilinci, eğitimi, kültürel değerleri bakımından son derece geri, gerici burjuva ideolojileriyle kuşatılmış durumdadır. Bu durum sınıfa devrimci müdahale planında yer yer zayıflıklara yol açabilmekte, sınıftan kopmamak adına, geri eğilimleri "anlayışla" karşılayan bir müdahale pratiği kendini gösterebilmektedir. Oysa, sınıf hareketinde mesafe alabilmek, tam da bu geriliğin üzerine gitmek ölçüsünde olanaklıdır.

Son metal hareketliliği işçi sınıfının eylem yeteneğini bir kez daha ortaya koymuş, direniş kısa zamanda ülke çapında genelleşebilmiştir. Ancak bilinç ve örgütlenme planındaki geriliği, bunun ürünü zayıflıklar çok çarpıcı bir biçimde dışa vurmuştur. Kendiliğinden sınırlar aşılamadığı koşullarda bu gerilik elbette anlaşılabilir. Fakat "anlaşılr" olması, hiçbir biçimde bu geriliğin üzerine gitmede zayıflığa yol açmamalıdır. Sınıfın özellikle de harekete geçtiği/geçirildiği süreçlerde bizim katacaklarımız, dolayısıyla devrimci müdahale, çok daha büyük bir önem kazanmaktadır. Sınıf hareketine devrimci müdahale, mücadelenin sıcaklığı içinde sınıfın devrimci siyasal eğitimini geliştirmek dediğimiz tam da budur, bunu geliştirmektedir.

Sınıfın devrimci siyasal eğitimi, eylemlilik/mücadele içerisindeki eğitimi-

dir. Sınıf kitlelerini ancak pratik içinde ve kendi özeneyimleri temelinde eğitebiliriz, kökleşmiş önyargılarını ancak pratik içinde kırabiliriz. Kendi başına sosyalist propagandayla, söylemlerle bunu elbette başaramayız. Ancak bu devrimci propagandanın önemini ortadan kaldırılmakta, sadece onun eylemle birleşmesi gerektiğini anlatmaktadır.

* İşçilere hitap ederken, birincisi, dışardan seslenen "üstenci" bir dil ve üsluptan uzak durmalıyız. İkincisi, soyut politik dilden kaçınmalı, temel sosyal ve siyasal gerçekleri ortaya koyan sınıfsal bir dil kullanmayı başarabilmeliyiz. Özellikle sosyal ve sınıfsal gerçeklik üzerinden bir seslenme dili geliştirmeli, işçilere sınıf ilişkileri, sınıf söylemleri üzerinden gitmeliyiz.

* Sınıfın sendikal örgütlenme arayışına devrimci zeminde yanıt veren bir müdahale pratiği geliştirmeliyiz. Sınıfı tabandan örgütlemek, sendikal örgütlenmeyi de bu zemine oturtmak, devrimci önderlik müdahalesiyle birlikte ele alınmak durumundadır. Greif Direnişi bu açıdan bir başarı örneğidir. Görevimiz onun derslerini ve deneyimlerini tüm çalışmamızda sürekli göz önünde bulundurmak.

* Mutlak bir biçimde ayağımızı stratejik önemdeki fabrikalara basmayı başarmak zorundayız. Bu ise ancak her açıdan kuşatıcı bir faaliyetle mümkündür. Hedeflediğimiz fabrikalara dışarıdan çok yönlü bir sistematik yüklenme olmadan, bu konuda gereken ısrar gösterilmeden, içerden müdahalenin imkanlarını yaratacağıdır. İçerden konumlanma imkanlarına sahip olmadığımız hedef fabrikalara rutin müdahale pratiğini bir yana bırakmalı, dışarıdan da olsa somut ve özgün bir faaliyeti örgütleyebilmeliyiz.

* Sınıf çalışmamızı güçlendirmek koşuluyla elbette işçilerin yaşam alanlarında da çalışmak durumundayız. Fakat burada da seçici olmalı, hedeflediğimiz fabrikalarda çalışan işçilerin ağırlıklı olarak yoğunlaştıkları alanlara yönelmeliyiz.

(EKİM'in Şubat 2016 tarihli 299. sayısından alınmıştır.)

Dünyada kadın örgütlenmeleri deneyimleri üzerine / 3

19. yüzyıl Britanyası ve Kibritçi Kızlar Grevi

Kibritçi kadınların çalışma koşulları vahşi kapitalizmin kadın işçiye biçtiği “değer”i gözler önüne sermiş, bu koşulları değiştirmenin tek yolunun örgütlü mücadele olduğunu göstermişti.

1800’lü yıllar İngilteresi, sanayi devrimi ile birlikte kapitalizmin geliştiği ve beraberinde kendi mezar kazıcısı olan işçi sınıfını büyüttüğü topraklar oldu. Engels’in “İngiltere’de işçi sınıfının durumu” adlı yapıtı ile Marks’ın “Kapital”inde, sınıf mücadelesinin seyrinin işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarını belirlediği vurgulanarak, vahşi kapitalizm koşulları altında işgününün 16-18 saati bulduğu, hiçbir sosyal hakka ve iş güvenliği tedbirlerine sahip olmadan çalışan, üç-dört ailenin kaldığı tek göz odalarda, salgın hastalıkların kol gezdiği barakalarda yaşamaya çalışan bir sınıf betimlenir. Bu tabloda işçi kadının durumu çok daha vahimdir.

19. YÜZYILDA BRİTANYA’DA İŞÇİ KADIN

Evlerindeki el dokuma tezgahlarının başından kaldırılarak çocukları ile birlikte üretim alanlarına sürülen kadının ilk uğraşı maden ocakları oldu. Kadınlar ocaklarda sırtlarında kömür sepleri taşıyorlardı. Bir gözlemci, 1813’te Cumbria’daki Whitehaven madenindeki kadınlar için şöyle söylemektedir: “Çoğu yarı çıplaktı, kirden kararmışlardı ve o kadar çirkinleşmiş ve hor kullanılmışlardı ki, erkek soyundan gelmiş bir soya benziyorlardı.” Bu çalışma koşullarında sırtlarında ve bacaklarında deformasyonlar oluşan, mide ve akciğer rahatsızlıkları yaşayan, hamileliklerinde ağır komplikasyonlarla yüz yüze gelen kadınların madenlerde çalışması ancak 1842’de yasaklanabildi. 10 saatlik iş günü için ise beş senenin daha sınıf savaşımı ile geçmesi gerekiyordu.

19. yüzyılda kadınlar, dantelacılık, metal, jüt elyafı, ciltçilik ve zincir yapımı gibi her türlü işte çalıştırıldılar. En çok istihdam edildikleri alan ise tekstildi. 1830’larda iş gücünün ağırlıklı bir bölümü 21 yaşın altındaydı. Vasıfsız dokuma ve eğirme işlerinde çalışanların yarısını kadınlar oluşturuyordu. Pamuk eğirmecilerinin çocuklarının %39’u ölü doğuyor ve ancak %50’si beş yaşına kadar yaşayabiliyordu. Çalışma koşulları çeşitli deformasyonlara yol açıyordu. İşlerini kay-

betmekten korkan anneler doğumdan üç hafta sonra fabrikaya dönüyor, bazen bebekler fabrikalara getiriliyor, anne ancak molada bebeğini emzirebiliyordu. Bazı kadınlar doğum yapınca kadar fabrikada çalışıyor, evde kalan daha büyük çocuklara rahat durmaları için afyon içirebiliyordu.

BRİTANYA’DA İŞÇİ KADIN ÖRGÜTLENİYOR

1838’de Britanya’da işçi sınıfının ekonomik ve siyasal talepleri için mücadele eden Çartist hareket içerisinde işçi kadınlar da yer almaya başladılar. Bu dönemde kadınların ağırlıklı olarak çalıştığı çamaşırhanelerde, dantelacılarda ve ciltçilerde gerçekleşen grevler işçi kadınların imzasını taşıyordu. 1842 Çartist genel grevine katılan işçi kadınlar sendikal hareket içerisinde de örgütlendiler. Ücretleri düşürdükleri gerekçesi ile vasıflı erkek işçilerin tepkileriyle karşılaşmış olsalar da, çalıştıkları alanlar salt kadınları kapsadığından, sendikal hareket içerisinde ayrı branşlarda örgütlenme yolunu tuttular.

Ücretleri yükseltmek için mesleğe girmeyi kısıtlayan meslek birlikleri, kadın işçilerin üretim alanlarından dışlanmasına yol açıyordu. Sendikalar, Liberal Parti’nin kuyruğuna takılmış sendika önderleri tarafından yönetiliyordu. Kadınların sanayide çalışmasına karşı olan bu sendikacıardan biri şöyle söylüyordu: “Erkekler çocuklarının ve ülkelerinin geleceğini düşünmek zorundadır, karılarının güçlü erkekler dünyasında yaşam mücadelesi verip sürünmek yerine güzel evlerinde oturmalarını sağlayacak koşulları yaratmak için en büyük gayreti göstermek bir erkek ve koca olarak onların görevidir.” Dolayısıyla kadınlar, çalışmak ve örgütlenmek için bunlara karşı da mücadele vermek zorundaydılar.

Dönemin kadın reformcularından Emma Patterson, 1874 yılında Dewsbury’de, kadın dokumacıların grevini örgütleyen Kadınları Koruma ve Destekleme Birliği’ni kurdu. Daha sonra Ulusal Kadın İşçiler Birliği’ne dönüşen bu birlik, eşit işe eşit ücret, düşük ücret alan mes-

leklerde ücretlerin düzenlenmesi, haftalık çalışmanın 48 saate indirilmesi, iş cezalarının kaldırılması, daha fazla fabrika müfettişi, annelik yardımı, işçi kadınlar için kooperatif evleri, yalnızca mülk sahibi kadınlar için değil bütün kadınlar için oy hakkı gibi istemlerle yerel kampanyalar düzenledi. Kadınları sendikal hareket içinde aktif olmaya teşvik ederek, WTUL, ASE (Birleşik Metal İşçileri Derneği) gibi birliklerin reddettiği kadınları örgütledi. 1900’deki Sendikalar Kongresi’nde (TUC) yalnızca iki kadın delege vardı. Genel grev yılı olan 1926’da, TUC’a bağlı sendikalara üye olanların yalnızca altıda biri kadındı. Fakat kadın işçilerin katılımındaki artış yıllar içinde sürekli yükseldi. Kadın Sendika Birliği kadın işçilerin örgütlenmesinde önemli bir rol oynayan Sendikalar Kongresi ile birleşti. Kadın İşçiler Ulusal Federasyonu, Genel İşçi Ulusal Birliği (GMB’nin önceli) ile birleşti. TUC Kadın Genel Konseyi kuruldu.

İŞÇİ GREVLERİNDE KADIN İŞÇİLER

İşçi sınıfının örgütlenmeye, hakları için mücadele etmeye başladığı 19. yüzyılın ikinci yarısında işçi kadınların grevleri de yaygınlaştı. Bunların en dikkate değer Kibritçi Kızlar Grevi oldu. Kibritçi kadınların çalışma koşulları vahşi kapitalizmin kadın işçiye biçtiği “değer”i gözler önüne sermiş, bu koşulları değiştirmenin tek yolunun örgütlü mücadele olduğunu göstermişti.

Kibritçi kadınlar, East End’deki Bryant ve May fabrikalarında son derece düşük ücretlerle, çok ağır koşullar altında günde 14 saat çalışıyorlardı. Yemeklerini çalışırken yiyebiliyorlardı. En küçük hatalarında “ceza”lar maaşlarından kesiliyordu. Çoğu kadın, kullanılan “beyaz fosfor” nedeniyle hastalanıyordu. Çene kemikleri çürüdüğü için yemek yiyemiyorlardı. 1888’de bir işçi kadın işten atılınca, A. Besant adlı bir aktivist kadın yazar, kibrit fabrikasını hedef alan “Londra’da Beyaz Kölelik” başlıklı bir yazı yayınladı. Yazının ardından fabrikada artan baskılar ve öncü işçilerin işten atılması üzerine işçi kadınlar iş bıraktılar. 1400¹ kadın işçinin katıldığı grev büyük bir kitle desteği

gördü. Grevin sonucunda işçilerin fosfor bulaşmamış bir salonda yemek yemeleri sağlandı, “cezalar” kaldırıldı. Ücretler iyileştirildi ve kadın işçilerin kurduğu sendika tanındı. 1908’de “beyaz fosfor” maddesi sendikal mücadele sayesinde yasaklandı.

Kadın işçiler 1890’larda Bradford’daki Manningham Fabrikaları grevine de katıldılar. Kadın işçilerin daha iyi çalışma koşulları için mücadele etmeleri sendikaları da basınç altına almaya başladı. Kadın işçiler yeni sendikalar kuruyor ya da var olan sendikalar kadın işçileri örgütlemek zorunda kalıyorlardı. Ev Hizmetçileri Sendikası kuruldu ve 1897’de TUC’a katıldı. 70 saatlik çalışma haftası ve daha uzun yemek arası için mücadele yürüttü. 1886’da tekstilde Birleşik Tarakçılar ve Hallaçlar Sendikası kuruldu. Üyelerin dörtte üçü kadınlardan oluşuyordu. Kadın işçiler ayrıca Ulusal Birleşik Tezgâhtarlar Birliği ile Kadın Büro İşçileri ve Sekreterleri Birliği’nde de örgütlendiler.

1900’lu yıllarda kadın işçiler “eşit işe eşit ücret” mücadelesi içerisinde de yer aldılar. Fakat bu mücadeleyi ayrıca incelemek gerekiyor. İncelenmesi gereken bir başka olgu ise, kadın işçilerin sendikalarda örgütlenme süreçleri, bu süreçlerde karşı karşıya kaldıkları direnç ve kazanımlarıdır. İngiltere örneği üzerinden kısaca değindiğimiz gibi, kapitalizmin kadına biçtiği toplumsal rolle de bağlantılı olarak, kadınlar çalışmak ve toplumsal hayata katılmak için de mücadeleler vermek zorunda kalmışlardır.

Dünyada kadın örgütlenmelerini ele alan yazı dizimiz Küba’da kadın örgütlenme deneyimleri ile devam edecek...

(¹) Greve katılan kadın işçi sayısı kimi kaynaklarda 1400, kimilerinde 700 olarak belirtiliyor.

KAYNAKÇA:

- * İngiltere’de işçi sınıfının durumu / Friedrich Engels
- * Kapital, Cilt: I / Karl Marx
- * Kadın ve kapitalizm / Barbara Humphries
- * Sosyalizm ve Toplumsal Mücadeleler Ansiklopedisi / Fasikül 13

Emeğin özgürlüğü için Kadın İşçi Kurultayı'na yürüyoruz!

Aylardır hazırlıkları devam eden Kadın İşçi Kurultayı 21 Şubat günü toplanıyor. İstanbul'un sanayi bölgelerinin yanı sıra, farklı kentlerde çalışmalarını sürdüren İşçi Emekçi Kadın Komisyonları tarafından gerçekleştirilecek kurultay, başta kadın işçiler olmak üzere, tüm işçi sınıfına emeğin özgürleşmesi mücadelesini büyütme çağrısı yapıyor.

Kadın sorunu, AKP iktidarı ile birlikte daha da ağırlaşmış durumda. Bir yanda, kadın istihdam paketleriyle kadın işçilere dayatılan kölelik, öbür yanda kadına yönelik tırmanan şiddet, taciz, tecavüz saldırıları... Aynı zamanda ilerici, devrimci, Kürt kadınları hedef alan amansız bir devlet terörü... Ancak, çelişkiler derinleştikçe daha açık şekilde görüyor ki, kadın sorunu, asıl olarak emekçi kadın sorunudur. Cins kimliği üzerinden yaşanan baskı, eşitsizlik de sınıfsal ezilmişliğin bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Dolayısıyla, en temel görev, öncelikle kadın işçi ve emekçilerin örgütlenmesi ve sınıf mücadelesi içinde erkek işçilerle birlikte yerlerini almalarıdır.

Kadın İşçi Kurultayı, her geçen gün sömürü çarkları içinde öğütülen, kölece yaşam reva görülen, sermaye sınıfının çıkarları doğrultusunda yeri geldiğinde kuluçka makinesi, yeri geldiğinde kiralık işçi olarak görülen kadın işçilerin sermayeye karşı mücadele çağrısıdır.

Sermaye sınıfı işçi sınıfını, birliğini ve mücadelesini engellemek için çok yönlü kuşatma altına alıyor. Kadın işçilerin mü-

Daha büyük kavgalara atılmak, geçmişten aldığımız gücü kuşanarak geleceğe yürümekle olanaklıdır. Tarihe adını şanlı direnişlerle yazdıran kadın işçilerin mücadele deneyimlerinden öğrenmek için buluşuyoruz!

cadeleye çekilmesinin önündeki engelleri ele almak ve bunları nasıl aşacağımızı hep birlikte tartışmak, daha güçlü mücadeleler için bilincimizi kuşanmak için buluşuyoruz!

Kürt halkının haklı ve meşru talepleri yok sayılıyor, aylardır katliamdan geçiriliyor. Sokak ortasında katledilen, cansız bedenleri teşhir edilen Ekin Wan'lar, Taybetler, Sultanlar'ın mücadelesine sahip çıkmak, Kürt halkıyla dayanışmayı yükseltmek için buluşuyoruz!

Gerçek özgürlüğümüzün, emeğin sermayenin boyunduruğundan kurtulmasıyla, yani sosyalizmle olanaklı ola-

cağını haykırmak, aynı zamanda emeğin özgürlüğü mücadelesine giden yolda, emeğin korunması mücadelesini tartışmak için buluşuyoruz!

Biliyoruz ki, daha büyük kavgalara atılmak, geçmişten aldığımız gücü kuşanarak geleceğe yürümekle olanaklıdır. Tarihe adını şanlı direnişlerle yazdıran kadın işçilerin mücadele ve direniş deneyimlerinden öğrenmek için buluşuyoruz!

Eşitlik ve özgürlük için, ekme, gül ve hürriyet günleri için buluşuyoruz!

"Emeğin özgürlüğü mücadelesinde BİZ DE VARIZ!" demek için 21 Şubat'ta Kadın İşçi Kurultayı'nda buluşalım!

Ankara'dan emekçi kadınlar Kadın İşçi Kurultayı'na çağırıyor...

ÇİFTE SÖMÜRÜNÜN PRANGALARINDAN KURTULMAK İÇİN....

Bizler artık yüzyıllardır zorunlu tutulduğumuz ev içi hizmetlerinden, fabrikalarda yedek iş gücü görülmekten, düşük ücretlerle esnek ve güvencesiz çalışmaya mahkum olmaktan kurtulmak; şiddetin, tacizin, tecavüzün ortadan kalktığı, katliamların ve savaşların olmadığı bir dünyada yaşamak istiyoruz!

Erkek egemen sömürü sisteminin

bize bahsettiği çifte sömürünün prangalarından kurtulmak için, 21 Şubat'ta Kadın İşçi Kurultayı'nda Biz de VARIZ!

ZULMÜN DUVARLARINI YIKALIM....

Para ve rekabet üzerine kurulu olan bu sistemde emeğimiz yok sayılmakta, vasıfsız işlerde çalıştırılmakta, erkek işçilerden düşük ücretler almaktayız!

Tüm bunlara karşı sustuk, bizler sustukça onlar daha da fazlasıyla sömürme-

ye devam etti.

Artık üzerimizdeki bu zulüm duvarını yıkma ve bilinçlenme zamanıdır. Hayatta geceler gibi gündüzler de vardır ve karanlık da olsa birlikte gidenler yolunu kolay kaybetmezler.

Direnışçi kadınların izlerini taşıyan FESHANE'den GREİF'e kadın işçi mücadelesinin anlatılacağı Kadın İşçi Kurultayı'nda buluşmalı ve gücümüzün birliğimizde olduğunu göstermeliyiz.

Kadın İşçi Kurultayı toplanıyor!

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları "Kadın İşçi Kurultayı"na sayılı günler kala hazırlıklarını yoğunlaştırarak sürdürüyor. İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları başta işçi-emekçi kadınlar olmak üzere tüm emekçileri "Emeğin özgürlüğü mücadelesinde biz de varız!" demek için kurultaya çağırıyor.

İstanbul'un farklı merkezlerinde ve fabrika bölgelerinde kurultaya çağrı yapmak için stantlar açılıyor, bildiri dağıtımları gerçekleştiriliyor, afişler yapılıyor. Kurultay davetiyeleri işçi-emekçi kadınlara ulaştırılıyor.

"Kadın İşçi Kurultayı" 21 Şubat Pazar günü 13.00'te Petrol-İş Genel Merkezi Konferans Salonu'nda gerçekleştirilecek.

Kurultay programı ve gündem başlıkları şöyle:

- *Sinevizyon gösterimi
- *Açılış konuşması
- *Kadın işçilerin örgütlenmesinin önündeki engeller
- *Emeğin korunması ve özgürleşmesi mücadelesi
- *Kadın işçilerin mücadele deneyimleri

Hazırlıklarını yoğunlaştıran İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları "Kadın İşçi Kurultayı" için araç kalkış yer ve saatlerini duyurdu:

KARTAL-MALTEPE:

- 11.30: Üç Fidan Gençlik Kültür Evi
- 11.30: Kartallı Kazım Meydanı
- 11.30: Ahmet Şimşek Koleji Önü
- 11.30: Yağlıdere Köy Derneği
- 11.35: Esenkent Metro Durağı
- 11.40: Maltepe Köprüsü
- 11.45: Bostancı Köprüsü

ÜMRANIYE:

- 11.45: Akpınar Mahallesi Çeşme
- 12.00: Sarıgazi Merkez Durağı (Oruç Market önü)
- 12.20: Madenler Durağı
- 12.30: Şile Yolu Ümraniye Devlet Hastanesi Durağı

KÜÇÜKÇEKMECE:

- 11.00: Şahintepe Pala Market önü
- 11.20: Halkalı Meydan
- 11.30: Sefaköy AREL Üniversitesi
- 11.40: Yenibosna Kuleli Durağı
- 11.45: İncirli

GAZİOSMANPAŞA:

- 11.30: Gazi Şair Abay Lisesi önü
- 11.45: Elmalıbahçesi İmam Hatip Lisesi Durağı
- 12.00: GOP meydan

ESENYURT:

- 11.30: Esenyurt İşçi Kültür Evi
- 11.45: Esenyurt Depo Durağı
- 12.00: Avcılar Metrobüs

Emeğin ve yaşamın özgürlüğü için

8 Mart'ta alanlara...

İzmir EKK'dan coşkulu etkinlik

İzmir Emekçi Kadın Komisyonları'nın (EKK) örgütlediği "Emekçi kadınlar; eşitlik, özgürlük ve halkların kardeşliği için buluşuyor!" şiarlı etkinlik 13 Şubat günü Karşıyaka Çarşı Kültür Merkezi'nde gerçekleşti.

Saygı duruşunun ardından BDSP'nin hazırladığı "Kapitalizmde kadın sorunu ve kadınların talepleri" konulu sinevizyon gösterildi.

Etkinlikte EKK adına yapılan konuşmada emperyalist savaşların yarattığı yıkım ve Kürt halkına yönelik katliamlara değinildi. Emperyalist savaşlarda en çok yıkımı kadınların yaşaması, göçmen kadınların karşılaştığı taciz, tecavüz üzerinde duruldu ve Kürt halkının direnişine destek çağrısı yapıldı.

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası temsilcisi konuşmasında, fabrikalarda erkek işçilerle birlikte aynı sorunları yaşadıklarını ama bunun yanında kadın işçi olmaktan kaynaklı daha fazla sorun yaşadıklarını anlattı. İşçi kadınların erkek işçilere göre daha az ücret aldıklarını, fabrikalarda tacize uğradıklarını belirtti.

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) adına yapılan konuşmada yaşanan saldırılardan gençliğin de nasibini aldığı söylendi. Kadın öğrencilerin yaşadığı sorunlar, meslek liselerindeki sömürü, okullardaki dinci-gerici, baskıcı eğitim teşhir edildi.

Etkinlikte Ümmüşen - Cenk Güray - Serhan Kelleöz, Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Derneği - Fazla Mesai Tiyatro Topluluğu ve DEV TEKSTİL Müzik Grubu sahne aldı.

Etkinlikten notlar:

* EKK, 6 Mart'ta, Karşıyaka'da yapılacak olan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü eylemine çağırdı.

* Fuaye alanına Greif Direniş'i anlatan kitaplar ile Kadın İşçi Kurultayı'nın çağrı bildirilerinin bulunduğu stand açıldı. Yine EKK çalışanlarının hazırladığı el işi çantalar ve ürünler sergilendi.

* İşçi kadınların çoğunlukta olduğu bir etkinlik gerçekleştirildi.

* Etkinliğe Karşıyaka Halk Forumu da katıldı.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor. Uluslararası işçi hareketi ve sosyalist hareketin işçi sınıfına armağanı olan bu gün, 107 yıldır tüm dünyada kutlanıyor. Burjuvazinin çabaları ve feministlerin özel katkılarıyla, içi boşaltılmaya, bir karnavala dönüştürülmeye, "sınıflar üstü" bir kadın gününe indirgenmeye çalışılmasına rağmen, 8 Mart tarihsel ve sınıfsal önemini koruyor. Can bedeli direnişlerle yaratılan 8 Mart, işçi sınıfının, özelde kadın işçilerin ellerinde bir mücadele bayrağı olarak dalgalanmaya devam ediyor.

1800'lü yılların ortalarında 10 saatlik işgünü, insanca çalışma koşulları, sendika hakkı, "eşit işe eşit ücret ve oy hakkı" vb. taleplerle direnişe geçen kadın işçiler, uluslararası işçi hareketinin yükselen mücadelesiyle bu taleplerini elde ettiler. 20. yüz yıl ise işçi sınıfının zafer ve yenilgilerine tanıklık etti. Emperyalizmin gerici kuşatmasının hüküm sürdüğü 21.yy'da ise, işçi sınıfının burjuvaziyle hesaplaşması devam ediyor. Dünya ölçeğinde işçi sınıfının kazanılmış hakları gaspedilirken, emperyalist savaş ve saldırganlık politikaları sonucu, başta Ortadoğu olmak üzere, dünyanın pek çok yeri kan gölüne çevrildi. Ancak ibre tersine dönüyor. Emperyalist saldırganlık, kapitalist kriz yeni bunalımlarla birlikte, sosyal mücadeleleri büyütüyor, devrimlerin kapısını aralıyor.

*

Bugün ülkemizde ise koyu bir karanlığın içinden geçiyoruz. İşçi sınıfının kazanılmış hakları gaspedilmek istenirken, işçi sınıfına tümüyle bir kölece yaşam dayatılıyor. Esnek çalışma, kiralık işçi büroları vb. uygulamalar ise öncelikle kadın işçi-

Bu gerici kuşatmanın yarılması, ancak işçi sınıfının devrimcileşerek mücadele sahnesine çıkmasıyla olanaklıdır.

leri hedefliyor. Kadınların cins kimliğine yönelik saldırılar bizzat AKP iktidarı eliyle tırmandırılıyor. Emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarının Ortadoğu coğrafyasında yarattığı yıkım ve aynı zamanda kardeş Kürt halkına yönelik gerçekleşen vahşi katliamlarla Kürt kadınları her türlü vahşetin hedefi haline geliyor.

Kürt halkı üzerinde estirilen baskı ve terör, aynı zamanda ilerici güçleri, işçi ve emekçileri hedefliyor. Sokağa çıktığınızda, direndiğinizde gözaltına alınıp, tutuklanıp, sokak ortasında vahşice katledilir, kadın bedeniniz teşhir edilir mesajı verilmek isteniyor.

Bu gerici kuşatmanın yarılması, ancak işçi sınıfının devrimcileşerek mücadele sahnesine çıkmasıyla olanaklıdır.

Devrimci sınıf hareketinin yaratılması ihtiyacını ortaya koyduğumuz anda, günün güncel görevlerine de bu temelde yaklaşıyor, sınıf mücadelesinin önemli tarihsel günlerini içeren bahar sürecinin

ilk halkası olan 8 Mart'a da bu temelde hazırlanıyoruz. Kadın işçileri devrimci siyasal mücadele sahnesine çekmek... 21 Şubat'ta gerçekleşecek olan ve sürecin ilk basamağı olan Kadın İşçi Kurultayı'nı da bu temelde ele alıyoruz. Kadın sorunu dahil olmak üzere, her toplumsal soruna sınıfın penceresinden bakmak, sınıfın bir parçası olan kadın işçilerin örgütlenme ve mücadelesinin önündeki engelleri aşmak için güçlü bir bilinç açıklığı sağlamak ve bu eksende devrimci eylemini örgütlemek...

Öyleyse, 8 Mart çağrımız da, emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarının tırmandırıldığı, kardeş Kürt halkının haklı ve meşru taleplerinin yok sayılarak vahşi katliamlardan geçirildiği, kapitalist sömürünün daha da derinleştiği ve tüm bunlarla birlikte toplum üzerinde baskı ve terörün amansız bir şekilde uygulandığı bir süreçte, kadın işçileri mücadele sahnesine çekmek, kadınıyla-erkeğiyle işçi sınıfının emeğin ve yaşamın özgürleşmesi için mücadelesini büyütme olmalıdır.

Şimdi direnişin gömleğini giymenin tam zamanı

Kürt halkına yönelik imha politikasından vazgeçmeyen ve giderek azgınlaşan katil devlet, kadınlar üzerinden daha da büyük kinle saldırıyor. Batıdaki suskunluk sürdükçe sermaye devletinin saldırı biçimi de günden güne dozunu arttırmakla kalmıyor, gözümüze soka soka binbir türlü işkence biçimi Kürt halkı üzerinde deniyor. Biz sustukça yenileri ekleniyor.

Tıpkı Ekin Wan gibi dün Cizre'de bir kadının daha ölü bedeni çırılçıplak sokak ortasında teşhir edildi. Barbarlar yine aynıydı: Türk sermaye devleti ve katliam aygıtlarından biri olan JÖH! Üstelik utan-

mazca, bunu sosyal medyada paylaşmaktan da imtina etmeden yayınladılar. Çırılçıplak soyulan kadının bedeninde işkenceye ait izler, çekilen fotoğrafın paylaşımı, bu devletin kadına bakış açısını çırılçıplak sergilemekte.

Kirli savaş politikalarının en acımasız biçimi her zaman olduğu gibi yine kadınları vurmakta. Kürdistan topraklarında devlet terörüne karşı direnen Ekin kadınların cansız bedenleri dahi işkenceyle, tecavüzle, çıplak teşhirle teslim alınmaya çalışılsa da her defasında direnişin çıplaklığı ile karşı karşıya kalınmaktadır.

Bizler bu ülkenin emekçi kadınları olarak sermaye devletine karşı verdiğimiz direniş Kürt kadınlarının direnişiyle birleştirirsek kadının özgürleşmesinin en önemli adımlarından birini daha atmış olacağız. "Devlet zulme soyunduğunda kadınlar direniş giyinir" demiştik Ekin Wan çıplak bedeniyle direnirken. Tüm emekçi kadınlar şimdi direnişin gömleğini giymenin tam zamanı değil mi?

A. HELENE

Beyaz yakalı kadın işçiler:

Mücadelede biz de VARIZ!

Beyaz yakalı bir işçiyseniz, örneğin muhasebeciyseniz ve de kadınsanız: İş başvurusu yaparsınız, yetkinliklerinizden önce özel hayatınız sorgulanmaya başlar. “Evli misin, bekar mısın?” Evliysen: “Çocuk yapmayı düşünüyor musun?” Bekarsan: “Hayatında biri var mı, varsa evlenmeyi düşünüyor musun?” Hayatında olan insanla bile belki hala konuşmadığın şeyleri orada anlatmak zorundasınız.

Sabah iş başı saatiniz 08.30’dur ama personel servisi ile 08.00’de şirkete getirilirsiniz. Üretimde çalışan işçi arkadaşlar 08.30’dan önce haklı olarak işe başlamazlar ama siz başlarsınız. Masanıza geçer geçmez mesai başlamıştır. Yöneticiniz sabahki gerginliğini size saçma sorular sorarak, alakasız evraklar isteyerek atar, sizse güne gerilerek başlamış olursunuz.

Bir şekilde öğlen olduğunda bir an önce yemeğe çıkayım da bir nefes alayım, ortam değişsin dersiniz. Üretimdeki arkadaşlara asla kimse dinlenme molasında iş veremez, yapmazlar haklı ve bilinçli olarak. Ya siz, ne mümkün! Yemeğe henüz başlamışken biri seslenir size, “falanca hanım müdür bey sizi çağırıyor”, sıkıysa gitme. Yemek de zehir olur gider. Zaten çağırmasalar bile siz yemeğinizi yiyip, hemen masanıza dönmek zorundasınız.

Akşama doğru artık bunalım haline geçmiş, bir an önce mesai saati bitsin de çıkalım şuradan dersiniz. Sürpriz! Müdür gelir, “Arkadaşlar, malum ay sonu bu hafta akşamları mesai kalıyoruz” der. Adı

mesai tabi. Ücret falan ödenmez zaten, büro çalışanına mesai mi ödenir! Buna rağmen soran olmaz, işiniz, programınız var mıydı diye. İsterseniz kalmayın, ertesi gün yaşayacağınız psikolojik baskıya dayanabilecekseniz eyvallah.

Genel müdür, müdüre bağırır, müdür de gelip sudan sebeplerle sizden çıkarır acısını. Şanslıysanız, küfür etmez, yetkinliklerinizi küçümser, bir işten anlamayan beceriksiz ve gereksiz biri olduğunuzu hissettirir. “Ağlamayacağım” diye kendinizi telkin edersiniz. Üretim bölümünde bir usta, makineciye hakaret etmiş yemiş yumruğu, tabi atılmış işten. Duyunca ağzınız açık kalır, helal olsun dersiniz, sahi sizin kaybedecek neyiniz vardı ki sanki?

“Prensipliğim ben kimsenin adamı

olmam, laf taşımam, dedikodu yapmam” dersiniz. Dedikodunuzu de yaparsınız. Sonra bir üst pozisyonda kadro açılır. Eğitiminiz, deneyiminiz ve kıdeminiz dikkate alınır sa sizin hakkınızdır. Beklersiniz. Sürpriz! Genel müdürün torpilli bir tanıdığı gelir oturur koltuğa. Öyle bakarsınız. Deneyim ve eğitimi sizden daha az, kimin umurunda! Torpillidir işte. Al sana prensip, etik davranış! Cezası geç kalmaz yani.

Maaş zamanı gelmiştir. Kredi kartları, faturalar, borçlar bekler. Maaşlar yatmaz bir türlü. Sorarsın ne zaman yatacak, doğru dürüst cevap bile alamazsınız. Gözünüz kulağınız üretimdeki arkadaşlardadır. Onlar bizim gibi susmaz çünkü. Durdurdular mı işi, bizim oralarda bir koşturmaca. Maaşlar anında yatar.

Zam zamanıdır, birden roller değişir, patron geçim sorunu yaşayan biri, siz de hobi için çalışan biri olursunuz. “Kriz var, işsizlik var, zaten eleman azaltacağız” tehditleri havada uçuşur. İşten atılma korkusuyla zam da isteyemezsiniz. Birlik yoktur çünkü, herkes kendi derdindedir. Ama üretimdeki arkadaşlar tek ses olur, istedikleri oranda zammı alırlar. Bize de onlara özenip, hayıflanmak kalır.

Anlayacağınız bizim tüm işçi ve emekçi kardeşlerimizle birlikte ortak hareket etmekten başka çaremiz yok. Onlar, üretimden gelen, bizse hizmetten gelen gücümüzü kullanırsak emeğimiz o zaman özgürleşebilir. Öyleyse emeğin özgürlüğü mücadelesinde BİZ DE VARIZ, diyoruz!

BEYAZ YAKALI BİR KADIN İŞÇİ

EKK: Fotoğraflarda görünen katliamcı ve işkenceci devlet geleneğidir!

Emekçi Kadın Komisyonları (EKK) devletin Kürt kadınlarına yönelik sürdürdüğü alçakça saldırılara dair bir açıklama yaptı.

Kürt halkı ile dayanışmanın “işçilerin birliği, halkların kardeşliği” temelinde yükseltilmesi çağrısı yapan EKK’nın açıklaması şu şekilde:

“Kürt kadınları yine devletin insanlık dışı uygulamalarına maruz kalmalarıyla gündeme geldi. Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesini katliamlarla, bombalarla, modern silahlar ile bitiremeyen devlet, büyük aczini yine kadın bedeni üzerinden yürüttüğü kirli savaş politikası ile gösterdi. Cizre’de iki Kürt kadınının işkence edilmesi

ve çıplak fotoğraflarının basına verilmesiyle, bir halkın kırılamayan direncine saldırılmaya devam ediliyor. Bu saldırıda yine kadın bedeninin seçilmiş olması ise o bildik kirli savaş politikaları gereğidir. Kürt kadınlarının özgürlük mücadelesinde yarattığı değerler nedeniyle hedef olması ise tesadüf değildir.

Bu kirli savaş yöntemleri ilk de değildir. Son örneği Ekin Wan olan bu vahşete bir yenisini ekleyen devlet, tüm çaresizliğiyle Kürt halkından intikam alacağını sanıyor. Böylesi alçakça bir yöntemden medet umacak denli acizleşmiş bir düzen ve devlet gerçeğiyle karşı karşıyayız.

Yıllardır dayatılan imha ve inkâr politikalarına ve ödedikleri büyük bedellere rağmen Kürt halkı ve de kadınları özgür-

lük davalarından vazgeçmemişlerdir.

Böylesi kirli yöntemlerden medet uman devlet yenilmeye mahkumdur. Bu saldırılar Kürt halkının mücadelesini büyütmekten başka bir sonuç vermeyecektir. Şimdiye kadar türlü işkencelerden geçmiş bir halkı ve kadınlarını değil yıldırmak daha çok mücadeleye itecektir.

Emekçi Kadın Komisyonları olarak, Kürt kadınların bedenleri üzerinden Kürt halkını teslim alma ve köleleştirmeye dönük bu saldırıları kınıyor, Kürt halkı ile dayanışma içinde olduğumuzu ifade ediyoruz. Kadınıyla, erkeğiyle tüm emekçileri insanlık dışı, böylesi alçakça yöntemleri kullananlara karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği temelinde mücadeleyi büyüterek hesap sormaya çağırıyoruz.”

Asalak bir burjuvanın ardından...

Azgın sömürü üzerine kurulu bir saltanat!

Sermaye iktidarının işçi sınıfına, emekçilere, Kürt halkı başta olmak üzere Ortadoğu halklarına dönük saldırganlığını dizginlerinden boşalttığı bir süreçte Koç Holding'in yönetim kurulu başkanı Mustafa Koç kalp krizi geçirerek hayatını kaybetti. Ardından ortaya çıkan tablo oldukça ilginçti. TÜSİAD burjuvazisinin amiral gemisi Koç Holding'in yıldızı parlak patronunun arkasından çok değişik kesimler adeta gözyaşı dökme yarışına giriştiler.

Bugün milyonlarca işçi ve emekçinin, Kürt halkının yaşadığı büyük acıların, sefaletin, yoksulluğun, ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel alanlarda yaşanan yıkımın gerisinde Türkiye'nin kapitalist düzeni vardır. Bundan dolayıdır ki, Türkiye kapitalizmi içindeki konumu ile Koç Holding ve onun başarı öyküsü, emeği köleleştirilmiş milyonların vahşi sömürsünün öyküsüdür aynı zamanda.

Türkiye'nin 10 büyük sanayi kuruluşundan 5'i Koç Holding'e aittir. Ve dünyanın en büyük tekellerinin yer aldığı Fortune Global 500 listesinde Türk tekellerinden yalnızca Koç Holding yer almaktadır. Böylesi bir tabloda sermaye düzeninin temsilcilerinin Mustafa Koç'un ölümü ardından kopardığı gürültü elbette şaşırtıcı değildir.

Gelinen yerde çürümüş ve kokuşmuş bulunan burjuva düzen, Koçlar'ın düzeni,

Sermaye düzeninin temel lokomotifi olan Koç Holding'in "modern" maskesinin ardında açık bir kölelik düzeni hüküm sürmektedir. Koç Holding demek Türk tekelselci burjuvazisi demektir.

ayağa kalkmasına engel olmak için uygulanan her türlü yol ve yöntem onların düzenini ayakta tutmak içindir. Yalanla, aldatmacayla, yeri geldiğinde katliamlarla, baskı, terör ve zor aygıtları ile emekçi kitleler kontrol altında tutulmakta, böylece sermayenin kölesi haline getirilmeye çalışılmaktadır.

Asalak bir burjuvanın, sanattan spor, kadın sorununda cinsiyet eşitliği üzerine ikiyüzlü kampanyalardan çocukları okutma projelerine attığı imzalar, milyonların azgın sömürüsü üzerine kurduğu saltanatının gerçek yüzünü gizlemek

Vehbi Koç 12 Eylül'den üç hafta sonra yazdığı mektupta "Nelere dikkat edilmeli" başlığı ile Kenan Evren'e direktiflerini vermiştir. "Anarşistlerin cezalarının verilmesi", "işçi-işveren ilişkisinin yeniden gözden geçirilmesi", "sendikaların geçmişte yaptığı aşırı hareketlerin göz önünde tutulması" öne çıkan başlıklardır.

içindir. "Modern" bir burjuva olarak parlatılan Mustafa Koç'un bir ABD projesi olan "ılımlı İslam"la da temelde bir sorun olmamıştır. Kendi ürünleri olan 12 Eylül faşizmi ile dinsel gericiilik devrime karşı bir dalga kıran olarak devreye sokulmuş, bugünkü AKP iktidarının zemini düzlenmiştir.

AKP iktidarı dönemi karlarını katladıkları bir dönem olmuştur. 2002'de Koç Holding'in aktif sermayesi 670 milyon lira iken, 2015 yılında 73.4 milyar liraya ulaşmıştır. Net karı ise 34 milyon liradan 2.2 milyara yükselmiştir. Bu büyüme oranları, tüm toplumsal yaşamın Ortaçağ karanlığında boğulması, sosyal

mücadelelerin bastırılması, polis devleti uygulamaları ile devrimci-ilerici güçlerin hedef alınması vb. sayesinde elde edilmiştir. Koç Holding'in cirosu bugün Türkiye milli gelirinin %9'una yaklaşmıştır. Tüpraş, Ford Otosan, Arçelik, Tofaş, Türk Traktör, Aygaz şirketleri ile Türkiye ekonomisinin "koçbaşı" durumundadır. Koç Holding'in AKP'nin 13 yıllık iktidarı süresince servetine servet katmasında, AKP iktidarının ekonomik-sosyal-kültürel yıkımı dizginsizce uygulamasının rolü tartışmasıdır.

Bugün cihatçı çeteler ülkenin dört bir

yanında kol geziyor, katliam makineleri olarak kullanılıyor, Ortadoğu'da halkların üzerine ölüm kusuyorlarsa, bunun sorumluları da aynı zamanda bu düzenin temel bir taşı olan Koçlar'dır. Cinsiyet eşitliğine ilişkin kampanyaları ise orta oyunundan başka bir şey değildir.

Mustafa Koç da, dedesi Vehbi Koç ve babası Rahmi Koç'un ardılı olarak, burjuva iktidarın dümenine hangi düzen partisi otursun otursun, sermayenin programının uygulanmasını esas almış, emeği sınırsızca sömürerek sermayesini büyütmenin yoluna bakmıştır. Bunun için dinci-gerici partinin attığı pek çok adıma göz yummuş, sermaye düzeninin uzun vadeli çıkarlarını tehdit eden AKP'yi limitlerin içine çekmeye çalışmış, başka bir alternatif yaratamadığı oranda da "istikrar" için dinci-gerici iktidarı sorun etmemiştir.

Haziran Direnişi'ne kendi gerici çıkarları uğruna rengini vermeye çalışan Koç, TÜSİAD'ın öne çıkan öznesi olarak AKP tarafından hedef alınmış olsa da, şirketleri mali denetimden geçirilerek yıpratılmaya çalışılıyor gibi görünse de, sonuçta devasa sermaye birikiminin gücüne ve uluslararası sermaye ile işbirliğine dayanarak, gemisini yürütmeyi, kârlarına kâr eklemeyi sürdürmüştür.

Sermaye düzeninin temel lokomotifi olan Koç Holding'in "modern" maskesinin ardında açık bir kölelik düzeni hüküm sürmektedir. Koç Holding demek Türk tekelselci burjuvazisi demektir. Vehbi Koç'un ticaret yaparak 1920'li yıllarda adımlarını attığı, '63'te holding haline getirdiği te-

kelci sermaye grubu, tüm sınıf düşmanı politikaların örgütleyicisi olmuştur. Sınıfın '40'lı yıllarda yoğun emek sömürsüne karşı büyüyen tepkisinin ifadesi olan sendika-grev hakkı mücadelesi sömürücü zorbaları da harekete geçirmiştir. 1959'da kurulan MESS'in öncüsü Koç'tur. 12 Mart faşist darbesinden birkaç hafta sonra da, sosyal mücadelelere karşı tek vücut hareket edebilmek için TÜSİAD kurulmuştur.

Metal Fırtınası'nda MESS eliyle işçilerin insanca bir yaşam ve ücret talebini boğmaya çalışan Mustafa Koç da dedesi Vehbi Koç'un izinden gitmiştir.

1977-78 ve '80 grevleri, Koç başta olmak üzere metal patronlarının çıkarlarını sarsmış, işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki kavgayı şiddetlendirmiştir. 12 Eylül faşist darbesi '80 grevleri sürerken gerçekleşmiştir. Vehbi Koç 12 Eylül'den üç hafta sonra yazdığı mektupta "Nelere dikkat edilmeli" başlığı ile Kenan Evren'e direktiflerini vermiştir. "Anarşistlerin cezalarının verilmesi", "işçi-işveren ilişkisinin yeniden gözden geçirilmesi", "sendikaların geçmişte yaptığı aşırı hareketlerin göz önünde tutulması" öne çıkan başlıklardır.

O günden bugüne sermaye uşakları 12 Eylül düzenini sadakatle sürdürerek bu uyarıların gereklerini yerine getirmişlerdir. İşte Mustafa Koç'un "modern burjuva" maskesinin arkasındaki sınıf gerçekliği budur.

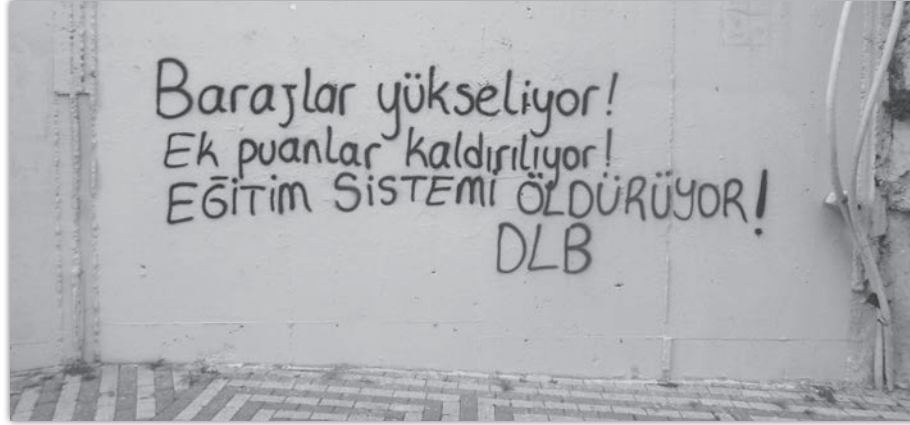
**EVİRİM ERDOĞDU
TKİP DAVA TUTSAĞI**

Meslek liseleri devrim meselesidir!

Şu sıralar Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı'nın haberlerine çok sık rastlar olduk. "Bakan Avcı karne dağıttı", "Avcı Mardin'e gitti ve telafi eğitimi gören öğrencileri ziyaret etti", "Bakan Avcı Meslek Lisesinde açılış yaptı" gibi haberler. Bu haberlerden bir tanesi dikkat çekiciydi. Avcı 2. dönemin başlaması bahanesiyle Ankara'da bir meslek lisesine gidip ziyaret etmiş. Dikkat çeken şey ise ziyaretinden çok bu ziyaret sırasında söylediği sözlerdi.

Türkiye'nin mesleki ve teknik eğitimde sessiz devrim yaptığını söyleyen Avcı, her cümlesinde meslek liselerinin önemini ve meslek liselerinin artırılması gerektiğini vurgulamış durmuş. Meslek liselerine 8 milyar gibi bir bütçe ayırdıklarını ve artık meslek liselerinin daha da çoğalacağını söylüyor. Bakan Avcı, meslek liselerinin açılmasında katkı sağlayan sermayedarlara da teşekkür etmeyi unutmamış. Bence Bakan Avcı'nın teşekkür etmesi yerine sermayedarların her isteklerini yerine getirenlere bir teşekkür etse daha isabetli olurmuş.

Kürdistan'da yaşanan sokağa çıkma yasaklarına ve sermaye devletin Kürt halkını çocuk-yaşlı ayırmaksızın hunharca katlettiğine aylardır tanık oluyoruz. Kürdistan'daki durum böyleyken sokağa çıkma yasaklarının olduğu bölgelerde de eğitim durmuş durumda. Avcı Ankara'daki meslek lisesine gerçekleştirdiği ziyaretinden birkaç gün önce de

Ek puanlar kaldırılıyor, barajlar yükseliyor, bakan geziyor ve her geçen gün meslek liselilerin gelecekleri karanlığa sürükleniyor.

Mardin'e gitmiş ve orada da bir meslek lisesini ziyaret etmiş. Kürdistan'daki yasalardan kaynaklı bırakın üniversite sınavlarına çalışmayı, üniversite sınavlarına kayıtlarını dahi yapmamayan öğrenciler varken Bakan, yüzüstü bir şekilde Mardin'de meslek liseli öğrencilere "İnşallah üniversite sınavlarında istediğiniz bölümleri kazanırsınız" diyor.

3 gün staj 2 gün okulla üniversite sınavlarına hazırlanmaya çalışan meslek liselilerin Anadolu liselilerle aynı sınava tabi tutulduğu yetmezmiş gibi, hakları olan ek puanlardan ve düşük barajlardan da yoksun bırakıldılar. Üstelik Kürdistan'daki öğrencilerin şartları çok daha zor olan bir dönemdeyken bu uygulamaların kaldırılması bakanın bu dileğini ne kadar samimi söylediğini gayet

açık bir şekilde gösteriyor. Sermaye devleti meslek liseleri üzerinden yaptığı şu son ek puan ve baraj saldırılarıyla artık ucuz ve nitelikli iş gücü olan meslek liselileri sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda bir an önce düzenli işgücü haline getirmeye çalışma çabalarını da açık bir şekilde göstermiş oldu.

Kısacası ek puanlar kaldırılıyor, barajlar yükseliyor, bakan geziyor ve her geçen gün meslek liselilerin gelecekleri karanlığa sürükleniyor. Düzenin kirli yüzünün bu denli açığa çıktığı ve geleceğimizin bu denli karartıldığı günlerde bizlerin seçimi mücadele, tarafı devrim ve sosyalizm olmalıdır. Çünkü aksini seçtiğimizde sistem bizleri de çarklarında yok etmekte tereddüt etmeyecektir.

M. NEVRA

Devrimci gençlik faaliyetleri sürüyor

19 Mart'ta İzmir'de gerçekleşecek DGB II. Genel Kurulu çalışmaları kapsamında 14 Şubat günü Kadıköy Kilise Meydanı'nda stand açan DGB'liler sivil polislerin taciz ve tehditlerine rağmen "Geleceğimiz ve özgürlüğümüzden vazgeçmiyoruz" dediler. Standa gelen polisler, ihbar olduğunu söyleyerek standın kapatılması dayatmasında bulunmaya çalıştı. DGB'lilerin faaliyetlerine devam etmekteki ısrarı karşısında sivil polisler, DGB'lileri gözaltına almakla, çevik kuvveti çağırarak tehdit ettiler. DGB'lilerin gençliği ve emekçileri mücadeleye çağırarak ajitasyonları ve emekçilerin desteği üzerine sivil polisler geri çekilmek zorunda kaldılar. Ardından DGB'liler faaliyetlerini ara vermeksizin devam ettirdiler.

KARTAL DLB'DEN YAZILAMA

Pendik Kurtköy'de bulunan bir okulda DLB'liler, liselileri mücadeleye çağıran ve eğitim sistemini teşhir eden yazılar yapmıştı. Okul içerisinde bir çok yere "Liseliler birliğe DLB'ye", "Ek puan hakkımızdır!", "Eğitim sistemi öldürüyor!", "Tek yol devrim!", "Staj sömürsüne Son!", "Liseliler sokağa, hesap sormaya" yazılamaları yapıldı.

Ankara Üniversitesi'nde gözaltı terörü

Üniversitelerde artan baskı ve yasalara bir örnek de 15 Şubat günü AÜ Cebeci Kampüsü'nde yaşandı. Üniversiteye girdiği sırada ÖGB'nin kimlik gösterme ve üst arama dayatmalarını kabul etmeyen 12 öğrenciyi polis terörü uygulandı. Öğrencilerle birlikte bulunan 2 basın emekçisi de polisin saldırısına uğrayarak gözaltına alındı.

Polisin gözaltına alırken öğrencilere vahşice davrandığı, bir öğrenciyi yerlerde sürüklediği görülürken, kampüs girişi ve çevresinde polisin tacizleri de devam etti. Polislerin öğrencilerin fotoğraflarını çekerek fişlediği belirtilirken, polis terörü burjuva medyada ise öğrencileri suçlu göstermek amacıyla ortaya atılan türlü yalanlarla yer buldu.

Kampüse girişte kimlik göstermedikleri gerekçesiyle darp edilen ve gözaltında saatlerce bekletilen öğrenciler akşamüstü Cebeci polis karakolundaki işlemlerin ardından sağlık kontrolünden geçirilerek serbest bırakıldı.

Avcı'dan inciler: İlgili çekmek için intihar ediyorlar(!)

Sermaye devletin yöneticileri, arsızlıkta birbiriyle yarışıyor. Yüzlerce işçinin katledilmesinin sorumlularından olan sermaye hükümetinin bakanının katliam yerindeki incelemeleri sırasında "üç gün aynı gömleği giymesinden" şikayet etmesinden, iş cinayetlerinde katledilen işçileri suçlamalarına kadar, tümü aynı pervasızlık örneklerini sergiliyorlar.

Bu kervana Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı da katıldı. TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu'nda milletvekillerinin eleştirilerini yanıtlayan Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı, atanamayan öğretmen intiharları için, "Gösterişçi intihar eylemi diye bir sendromdan bahsediliyor" dedi.

Avcı, söz konusu intiharlarla ilgili olarak şöyle konuştu: "Teknik tabiri nedir bilmiyorum ama bunu bile söyleyip söylememekte tereddüt ediyorum, 'göste-

rişçi intihar eylemi' diye bir sendromdan bahsediliyor. Aslında niyeti olmadığı halde etrafında ilgi uyandırmak veya ilgi çekmek veya isteklerinin yerine gelmesini sağlamak amaçlı."

Komisyonadaki doktor milletvekillerinin tepki gösterdiği sözlerini sürdüren Avcı, bu tür haberlerinin "özendirici olmaması" için verilmemesi gerektiğini öne sürdü.

Bakan Avcı, TEOG'dan düşük puan aldığı için intihar ettiği iddia edilen çocuğun ailesiyle görüşüğünü, çocuğun düşük puan aldığı için değil başka nedenlerden ötürü intihar ettiğini ileri sürerken, "TEOG'la ilgili değil. Olsa bile bunun kamuya açık bir şekilde hem de hekimler tarafından konuşulması doğru değil" ifadelerini kullandı.

Katliamlar sürüyor

11 Şubat günü Hakkari'nin **Yüksekova (Gewer)** ilçesinde sermaye devletin havan topu ve ağır silahlarla gerçekleştirdiği saldırılar sonucu bir genç hayatını kaybetti. Saldırıların şiddetlendiği ilçede halk direnişe geçti. Mahallelerin havan toplarıyla bombardımana tutulduğu Yüksekova'daki Esentepe, Esenyurt ve Güngör mahallelerine saldırıda bulunuldu. Mahallelerdeki barikat ve ara sokaklar zırhlı araçların ağır silahlarıyla taranırken, Efeler Taburu'ndan da Esentepe ve Esenyurt mahallelerine havan topu atışı yapılmaya devam edildi. İlçenin Orman, Eski Kışla, Dize, Mezarlık, Güngör, Zagroz, Esentepe ve Esenyurt mahallelerine gece boyu aralıklarla yapılan havan atışları birçok eve isabet etti. Evlerde şans eseri can kaybı yaşanmazken, çok sayıda evde büyük çapta maddi hasar meydana geldi. Yine Güngör Mahallesi'ne de saldırılarını sürdüren devlet güçleri, ağır silahlarla

taradıkları mahalleye girmeye çalışırken, YPS ve YPS-Jin güçleri de karşılık vererek direnişe geçti.

15 Şubat günü **Şırnak**'ın İdil ilçesinde Ford Ranger'ların yanı sıra 20'yi aşkın kobra tipi zırhlı araç, 3'erli gruplar halinde İlçe Jandarma Karakolu'na giriş yapmıştı.

Şırnak'ın İdil ilçesi'nde **16 Şubat** saat 23.00 itibarıyla "sokağa çıkma yasağı" ilan edildi. Sabah saatlerinde ise ilçedeki Alanya Caddesi üzerinde zırhlı aracın geçişi sırasında patlama meydana geldi, patlamanın ardından kısa süre çatışmalar yaşandığı kaydedildi.

Devletin saldırılarına korucuları da katmaya çalıştığı belirtilirken İdil'de 16 Şubat günü 12 korucunun istifa ettiği bildirildi. Bunun üzerine Şırnak Valiliği çevre illerdeki korucuları Kürt halkına karşı kullanmaya çalışırken, Mardin'in Midyat ilçesine bağlı Heskan (Kaşıkçı) Köyü'nden korucuların İdil'e sevk edildiği öğrenildi.

Sermaye devleti öldürdükten sonra bile vahşetini sürdürüyor

Cizre'de bodrumlarda katledilenlerin sayısı şu an 145. Çevre il ve ilçelerdeki hastane morglarına gönderilen cenaze sayısı böyle. Cenazeler tanınmayacak halde. Pek çok cenazenin vücut bütünlüğü yok deniyor. Bir ananın, babanın kendi çocuklarını bile tanıyıp, teşhis etmesi oldukça güç. Bu durumda aileler cenazelerin tümüne bakmak için il il dolaşmak zorunda kalıyor. Çünkü cenazeler çevre il ve ilçe hastanelerine dağıtılmış durumda. Bu vahşetin üzerine bir de son adli tıp genelgesine dayanarak 3 gün içinde teşhis edilmeyen cenazelerin kimsesizler mezarlığına gömüleceği söyleniyor.

Nereden bakarsak bakalım vahşi bir saldırı görüyoruz. 145 cenaze var. Ama

yakınlarından haber alamayan aile daha çok. Bu insanlar, belki tüm ölü bedenleri görmek zorunda kalacak. Ki bunu da il il gezerek yapacak. Ölü bedenler yakılmış ya da işkenceden tanınmayacak hale getirilmiş durumda. Tam teşhis yapabilmek için DNA kontrolüne ihtiyaç duyulabilir. Prosedür olarak "DNA kontrolü yapmayız" demiyorlar, ama kontrol yapılmadan cenazeyi gömdükleri de yaşanan örnekler arasında.

Sermaye devletin bu denli genişletilmiş vahşeti Kürt halkını teslim almak için. Ama bunu başaramadılar, başarmayacaklar.

M. KURŞUN

Cumartesi Anneleri: Bodrumda yakmakla bitiremezsiniz!

Cumartesi Anneleri, 568. eylemlerini 13 Şubat'ta Galatasaray Meydanı'nda gerçekleştirdi.

15 Şubat '94'ten sonra kendisinden haber alınamayan ve 2 Mart '94'te Kimsesizler Mezarlığı'na gizlice defnedildiği ortaya çıkan Rıdvan Karakoç'un kaybedilmesinin sorumlularının yargılanması istendi.

Eylemde ilk konuşmayı Hanım Tosun yaptı. Kayıpların bulunması için 20 yıldır mücadeleyi sürdürdüklerini hatırlatan Tosun, "Dün asit kuyularında bugünse vahşet bodrumlarında Kürt halkını katlediyorlar" dedi. İradelerinden ve kimliklerinden vazgeçmeyeceklerini vurgulayan Tosun, "Bizi bodrumda yakmakla bitiremezsiniz" dedi.

HDP İstanbul Milletvekili Pervin Buldan da gözaltında kayıpları hatırlattığı konuşmasında "Dün kimsesizler mezarlığına gömüyorlardı. Bugün cayır cayır bodrumlarda yakıyorlar. Kürt halkına yönelik asimilasyon politikası bugün derinleşerek devam ediyor. Bu ahlaksızca uygulanan bir vahşettir. Bir halk cayır cayır yakılarak yok edilmek isteniyor" ifadelerini kullandı.

Rıdvan Karakoç'un kardeşi Hasan Karakoç da eylemde yaptığı konuşmada şunları söyledi: "Ben artık Rıdvan'ın acısına üzülemezim. Ben acımı unuttum. Çünkü Türkiye'nin her yeri acı olmuş. Kürdistan'da vahşet bodrumlarında insanlar yakılmış."

Eylem, Rıdvan Karakoç'un kimsesizler mezarlığına gömüldüğünün ortaya çıkmasının ardından yaşanan hukuk sürecinin anlatıldığı basın açıklamasının okunmasının ardından sona erdi.

Bostancı Sokak'taki 26 kişi infaz edilmiş

Şırnak'ın Cizre ilçesinde birinci vahşet bodrumu olarak bilinen Bostancı Sokak'taki binada 19 gün boyunca yardım bekleyen 15'i yaralı 26 kişinin infaz edildiği ortaya çıktı. Mahalledeki diğer binalardan çıkarılan 13 cenaze ile birlikte Cizre Belediyesi'ne ait ambulanslarla taşınan toplam 39 cenaze hastaneye kaldırıldı.

Cudi ve Sur mahallelerinde gerçekleştirilen katliamlarda 3 bodrumda infaz edilen ve cenazesi hastaneye kaldırılanların sayısı 110'a çıkmış oldu. Çoğunluğu yaralı 138 kişinin bulunduğu bodrumda hala haber alınmayanların sayısı ise 28 olarak biliniyor.

Sesimizi boğmaya gücünüz yetmez..

Kızıl Bayrak susmadı, susmayacak!

Sermaye devletinin devrimci-ilerici güçleri, Kürt halkını ve bütün bir toplum-
sal muhalefeti hedef alan saldırıları aralıksız devam ediyor.

Hemen her gün katliam haberleri ile uyanıyoruz. Kürt kentleri yerle bir edilirken, en küçük tepki ve eylemli çıkış azgınca ezilmek isteniyor.

Bu azgın ve ölçsüz saldırganlığın hedefinde devrimci, ilerici ve muhalif basın da yer alıyor. Devrimci ve ilerici basın emekçileri polis şiddetinin doğrudan hedefi haline gelirken, gözaltı ve tutuklamalarla bu saldırganlık tırmandırılıyor. Hali hazırda onlarca basın emekçisi zindanlarda.

Devrimci-ilerici basını hedef alan saldırılar salt bunlarla da sınırlı değil. Yasaklamalar, toplatma kararları, site erişim engelleri de bu kapsamlı saldırıların bir diğer ayağını oluşturuyor. Bugün bir dizi

internet sitesi yasak ve erişim engelleri ile susturulmaya çalışıyor.

Sermaye düzeninin tüm bu saldırıları ve pervasızlığı bugüne kadar bizleri hiçbir biçimde engelleyemedi. Yayın çizgimizden ve devrimci kararlılığımızdan bir milim sapmadık. Bundan sonra da bu tutum içerisinde olacağımızdan kuşku duyulmamalı.

Başkanlığı (TİB) tarafından verilen erişim engeli/yasağı kararı oldu.

Kızıl Bayrak olarak bu türden saldırılarla ilk defa karşılaşmıyoruz. Daha önce de çalışanlarımız gözaltına alınmış, işkencelerden geçirilmiş, zindanlara atılmıştı. Gazetemizin birçok sayısı hakkında toplatma kararları verilmiş, yayınlarımızın emekçilere ulaşması türlü yollarla

Amaç belli; işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci-ilerici basın aracılığıyla gerçekleri öğrenmesinin önüne geçmek, baskı ve sömürü üzerine kurulu olan düzen gerçeğini tüm çıplaklığı ile görmelerini engellemek.

Bunun en son örneği, internet sitemiz www.kizilbayrak.net hakkında Telekomünikasyon İletişim

engellenmeye çalışılmıştı.

Buradan bir kez daha hatırlatmakta fayda var; sermaye düzeninin tüm bu saldırıları ve pervasızlığı bugüne kadar bizleri hiçbir biçimde engelleyemedi. Yayın çizgimizden ve devrimci kararlılığımızdan bir milim sapmadık. Bundan sonra da bu tutum içerisinde olacağımızdan kuşku duyulmamalı. Zira gücümüzü işçi sınıfının devrimci programından, devrim ve sosyalizme olan bağlılığımızdan alıyoruz. Çürümüş ve yıkılmaya yüz tut-

muş sermaye düzeninin bu saldırılarını da, korkularının büyümesine yoruyoruz.

Evet korkmalılar da! Zira tarihsel akış ve ortaya çıkan gelişmeler, giderek onların sonunu hazırlıyor. Bu son yaklaştıkça da, sermaye düzeninin uykuları kaçıyor.

Bu nedenle bir kez daha haykırıyoruz; faşist baskı ve saldırılarınız beyhudedir. Sesimizi boğmaya gücünüz yetmez!

Kızıl Bayrak susmadı, susmayacak!

Kızıl Bayrak yukarı, daha daha yukarı!

KIZIL BAYRAK / 16 ŞUBAT 2016

Erişim engeli ve haber akışımıza dair bilgilendirme

Sermaye devletinin devrimci ve ilerici basına yönelik son dönemde artan baskılarından internet sitemiz www.kizilbayrak.net de payına düşeni aldı. İnternet sitemize erişim TİB kararıyla engellendi.

TİB'in bu kararı, devletin yakın zaman önce internette sansürü koyulaştırmak için TİB'e verdiği yetkiye dayanıyor. Zira bu yetkiyle TİB, gerekli gördüğü durumlarda düzen yargısının kararını dahi beklemeden "tedbir" bahanesiyle alan adına erişimi engelleyebiliyor. Prosedüre göre, "idari tedbir" kararıyla engelleme başlıyor ve TİB'in 24 saat içinde konuyu mahkemeye taşıması gerekiyor. Aynı prosedür, mahkemenin de 48 saat içinde karar vermesi gerektiğini belirtiyor. Ne

var ki, bu süreçlerde burjuva hukukunun yazılı kurallarının dahi işlemediği ortada.

Elbette erişim engelinin kaldırılması için gerekli tüm yasal girişimlerde bulunacağız. Buna karşın, bu tümüyle keyfiyete dayalı uygulamanın nasıl sonuçlandığı özellikle son dönemde artan örnekleriyle fazlasıyla biliniyor. Sendika.org, ETHA, DiHA ve daha birçok internet sitesinin yaşadıklarından görüldüğü üzere, düzen yargısının TİB'in sansür ve engellemesini boşa düşürme ihtimali yok denebilecek kadar az.

Fakat başka bir gerçek daha var. Sermaye düzeninin tüm baskı ve sansür girişimleri sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Bir kez daha öyle olacaktır.

HABER AKIŞIMIZ DEVAM EDECEK

Erişim engeline rağmen, Kızıl Bayrak olarak haber akışımıza kesintisiz biçimde devam edeceğimizi okurlarımıza duyuruldu. Türkiye ve dünyada yaşanan önemli gelişmeleri işçi ve emekçilere aktarmaya devam edeceğiz.

Bu süreçte haber akışını www.kizilbayrak.net üzerinden takip etmek isteyen okurlarımız, bunun için çeşitli yollar kullanabilirler. DNS ayarlarını değiştirebilir, Tor browser ya da VPN programlarından (ZenMate, Hotspot Shield vb.) faydalanabilirler. Bununla birlikte www.kizilbayrak1.net sitesi hızla devreye sokulmuş bulunuyor. Okurlarımız bu adres

üzerinden yayın akışımızı takip edebilir.

SOSYAL MEDYA HESAPLARIMIZI TAKİP EDİN

Öte yandan, haberlerimizi sosyal medya hesaplarımız üzerinden paylaşmayı da sürdüreceğiz.

Son günlerde, sosyal paylaşım ağı Facebook'ta da hesaplarımıza ve sayfamıza dönük engelleme/kapatma ile karşılaşmış olsak da, üç yılı aşkın bir süredir aktif olarak kullandığımız Facebook sayfamızı kaybettik. Facebook bu sayfayı yayından kaldırdı. Ancak Facebook'ta yeni sayfamızla paylaşımlarımızı sürdürüyoruz.

Bu vesileyle, okurlarımızı sosyal medya hesaplarımızı takip etmeye, beğenmeye, paylaşımlarını yaymaya ve bu alanda da Kızıl Bayrak'ın sesinin yayılmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

Sosyal medya hesaplarımız:

Facebook: Kızıl Bayrak

Twitter: @kizilbayraknet

Mail adreslerimiz:

info@kizilbayrak.net

kizilbayraknet@gmail.com

DiHA muhabiri tutuklandı

DiHA Antep muhabiri Nazım Daştan, Binevler Mahallesi'ndeki evine giderken sokakta polisler tarafından durdurularak 11 Şubat'ta gözaltına alınmıştı. Hakkında bir soruşturma olduğu bahanesi öne sürülerek ifade vermesi gerektiği söylenen Daştan 12 Şubat'ta savcılıkta ifade verdi.

Tutuklanma talebiyle Antep 1. Sulh Ceza Mahkemesi'ne sevk edilen Daştan, Facebook'ta yaptığı paylaşımlar bahane edilerek "örgüt propagandası yapmak" suçlamasıyla tutuklandı.

Nazım Daştan'ın Antep H Tipi Cezaevi'ne gönderildiği duyuruldu.

Kavga şairi Hasan Hüseyin Korkmazgil'i ölümünün 32. yılında saygıyla anıyoruz...

Bu doyumsuz dünyada soluğu hiç tükenmeyenlere

Nasıl ki Victor Jara'nın müzikle bağı türkü söyleme aşkından ya da sesini dinletme kaygısından gelmiyorsa, Hasan Hüseyin'in şiirleri de matara da su, torbada ekmek, kemerde kurşun olmasa bile; susuz, ekmeksiz, kurşunsuz kalanları ayakta tutan kara gün dostudur. Onun şiirleri umutsuz karanlıkta kapımızı çalar, yüreğimizi yoklar ve yaramızı sağaltır.

Devlet alacağı günler, ekmeksiz akşamlar, patron yüzü sabahlar ve soygunların gölgesinde sosyete adaleti yaşadığımız bu vurgun düzeniyle hesaplaşmadır Hasan Hüseyin'in saza, kağıda değdiği eli. Yığınlara "vatan" diye kalan yoksulluğun hesabının sorulması idi.

"...

Okyanusu aşmak da güç
ama mümkün
Ay'a ulaşmak da öyle
Ama mümkün değil işte
Bülbülün eti için öldürüldüğü bir ülkede
sanatı zincire vuranlara
meram anlatmak"

Sanatı zincire vuranlar, onun da takar ellerine kelepçeyi. Türkçe öğretmeni olan Hasan Hüseyin Korkmazgil, siyasi nedenlerden dolayı öğretmenlik yaptığı okullardan sürgün edilir, 1951 yılında tutuklanır ve Elbistan, Nevşehir cezaevlerinde 7 ay yatar. Asker kaçağına düşer ve uzun dönem askerlik yapmak durumunda bırakılır. 1960'lı yıllarda TİP (Türkiye İşçi Partisi) milletvekilliği yapar. 1967'de anti-emperyalist bir içerikte olan Kızılırmak isimli şiir kitabı nedeniyle tutuklanır. Tutukluluğu 40 gün sürer. 1968'de mahkûmiyet verilir ve 3 yıl ağır hapis ve sürgün cezası alır.

Çünkü suçtur gözün gözü sömürdüğü toprakların ayıplığını söylemek ve uyarmak milyonları... Suçtur atom bombalarıyla korunan açlığı göstermek şiirlerinde.

Ama o sadece açlığı, yoksulluğu değil; düşü sefaleti yok etmek olan, işi güzel günler düşünmek olan devrimcileri de anlatıyordu, öcünü dağbaşlarına çıkarıp yüreğini ağıtlara dökenleri, koçeroları da anlatıyordu ve onları yoksulluğun kör memelerinde uyuyanlara uyansın diye gösteriyordu.

Hasan Hüseyin her şeyi tüketen, öğüten bu sefil ve bunak düzenin bükemediği el, yokemediği bir değerdir. Mutluluğun çocukların hakkı olacağı güzel günler için tüm yaşamı boyunca kavga verdi ve 32 yıldır hala o kavgayı vermektedir.

S. GÜL

"..hiç yalan söylemedi bu ozan
elbet bir bildiği var bu kayguların
birikip birikip durmadan biryerlerde
acıların öfkelerin birikip biryerlerde
yekinmesi yatanların ve yürümesi
akması küçüklerin ve katılması
yıkması birşeylerin
ve yıkılması
yıkılıp yapılması
bir hesabı vardır bunun sorulur
bu hesabı soracaklar bulunur
akgün karagünden öcünü alır birgün
ürker altunlu yiğitliğin senin ey bunak düzen
ürker bu yağma saltanatın
o kanlı karanlıktan kopup gelen bebeğin
güneş renkli ilk çılgından"